

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

nu nyligen af Tydsk paa Dansk oversat.

En tragødisk Historie om den ædle og tappe
Tistrand, Hertugens Søn af Burgundien, og den
skønne Indiana, den store Mogul Kejserens
Daatter af Indien

Udgivet år og sted | Publication time and place: Christiania, 1775

Fysiske størrelse | Physical extent:

136 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

EN TRAGOEDISK
HISTORIE
OM .... TISTRAND ....
OG INDIANA

1775

58-457

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

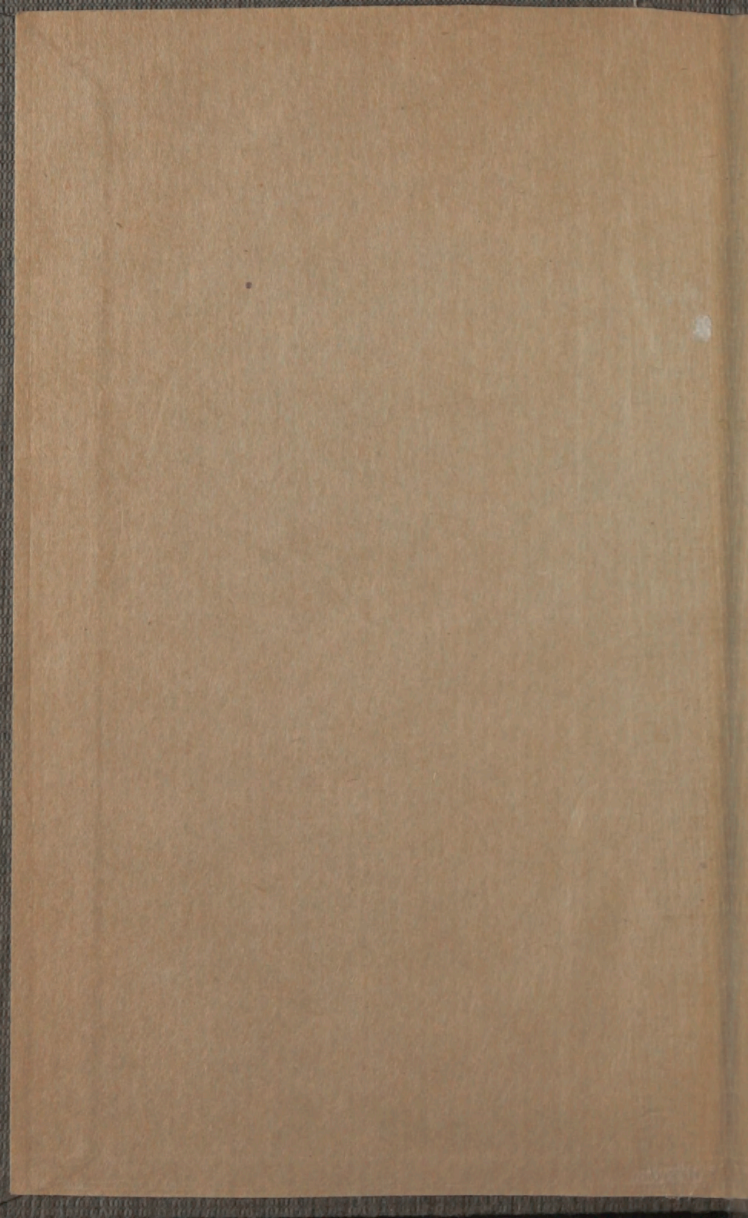

1 1 58 0 8 15102 8

+Rex

Johanne Christensdatter
Priest
Jörgen Hansen - fød 1769
fød 1796.

Anne Johanne Larsdatter
fød 1803.
Lars Lemboldt Jörgensen
fød 1828

Hans Jörgensen fød 1831

Peter Jörgensen fød 1834

Død den 3 die June 1841.

Johanne Jörgensen fød 1837.

Peter Jörgensen fød 1842.

58, - 457 - 80

Hilffort

Loni Lemholdt

Jörgensen

Höllerup d. 1. December

1842

Hilffort

Hans Jörgensen

Höllerup

1848 3176

En
Tragedisk

Historie

om

den ædle og tappre

Sistrand,

Hertugens Søn af Burgundien,

og

den skønne

Indiana,

den store Mogul Keiserens
Daatter af Indien.

Na nyligen af Tydsk paa Dansk oversat.

Trykt i Christiania 1775.

Historie

om

den tappre Zistrand

og

den skionne Indiana.

Sandske Spanien isorde sig i Sørge-
Klæder, da deres berømmelige Dron-
ning den skionne og dejlige Zormanna efter lang
udstaaende Barsel-Nød, maatte sige Verden
god Nat; Deres bedrovede Konge den fromme
Alfonsus, laae paa sin Seng i det Kongelige Bes-
mach, og vædede sit kostbare Leje med sine veemodige
Taarer over sin dyderige Dronnings Død. Ingen
Kand udsige den store Sorrig og Smerre det var,
i det han maatte see een deylik Prins, hans fors-
haabende Arving, at ligge Død i sin Dronnings
Arme, saa det gandske Hoff ligesom svømmede i
Taarer, dog her ingen Sorrig kunde meere hielpe,
men de dyrebare Legener maatte efter foregaaende
Kongelige Pragt henbæres til den Kongelige
Begravelse udi Sancte Laurentie Kloster; Hvor-
over den sorrigfulde Konge besluttede, at henleve
sin Tiid i een bedrovet og eenlig Stand, og ak-

drig vilde meere gifte sig, hvilket bekymrede det gandske Land, hvorfor Kongen for at fornøje sine Undersaatter, forsikkrede at skaffe dem en Arving efter hans Død, i en af hans Broders eller Søsters Born, hvem de vilde udvælge af dem, sendte derfor Bud til sin Broder Reinhardus Konge til Aragonien, om en af hans Sonner, som sendte strax hans yngste Son Roderich til Spanien, som af Kongen blev vel modtagen.

Kongen havde og en Søster den skionne Philippina, som havde Hertugen af Burgundien, den berømte Robertus, Kong Dagoberti af Frankriges Broder; De havde tilsammen en Søn hedte Eistrand, han var en meget artig og velskabt Herre, og vel oplært i Ridderespil, samt adskillige Konster og Skikkeligheder, og snart ikke fandtes hans Lige: Han var sine Forældres eene eneste Glæde og Arving. Som han nu fik høre, at hans Morbroder, Kongen af Spanien var uden Arving, og havde i Sinde at sætte en af sin Stamme dertil, og derforuden holdt et berømmeligt Hof, hvortil mange Fyrster og Herrer reyste did, for at øve sig udi Ridderespil, fik han i Sinde at bede om Forlov, at reyse derhen, at forsøge sin Lykke.

En Dag som hans Hr. Fader og Frue Moder sad i deres deylige Have at forlyste sig, kom

Tistrand og faldt i Knæ for dem og bad, at han
 maatte tilstådes en Bøn, som han vilde begiære!
 de spurde ham: Hvad det var han vilde bede
 om? Han svarede: At han først vilde være forsik-
 kret om, at blive bønhørt! De svarede: Kiære
 Son! du veed vel, at vi elsker dig saa høyt, at
 vi ikke nægter dig nogen Ting, derfor begiær hvad
 du vil, saa skal du blive bønhørt! Han sagde
 da: Naadige Hr. Fader og Frue Moder! min
 Begiæring er, at jeg maa reyse til Spanien at
 forsøge min Lykke, estersom jeg hører, at min
 Morbroder er uden Arving. Hans Moder be-
 gyndte at græde, og svarede: Kiære Son! Lad
 dig nøye med din Faders Land, og tragt ikke es-
 ter et Kongerige, som du ikke kand nyde uden Mis-
 undelse; thi du veed, at Roderich min Broders
 Son er der, og som Retten er mest paa hans
 Side, kand du ikke tænke at nyde det med Roe,
 uden at have store Fortræder, om du blev ud-
 faaret dertil; vær heller derfor tilfreds med det
 Lille med Roe, end at sætte dit Liv i Fare for det
 Uvisse. Han svarede: Naadige Frue Moder!
 Det er altsammen sandt, men det er ikke derfor
 allene, jeg vil reyse hen for at see fremmede Stæ-
 ders Skik noget meere; Hun svarede, at du ty-
 kand lære eller see meere nogen andenstæds end her
 hjemme, og tilmed haver du nyligen været i din

ikke ulden og barsod med et blottet Hoved kommer
 ud til ham, begiærer Naade og gior dig hannem
 Skatkyldig; hvis du ikke det gior, maa du vente
 dig den allerforsmædeligste Død, som kand optæns-
 kes, og at han skal føre dit Hoved til sin Kiæreste
 den skionne Indiana, Keysserens Datter af In-
 dien, som udi Deylighed ikke haver sin Eige, og
 om du det ikke vil, da tilbyder han dig en Kamp
 med dig, eller en af dine beste Riddere, paa de
 Vilkaar: Om han overvinder hannem, da skal
 du og dit gandske Land høre hannem til; men vinder
 du, da skal han vige af dit Land, uden at giøre dig
 videre Skade! Derpaa venter jeg et endeligt
 Svar. Kongen og alle Fyrsterne bleve meget for-
 færdede over denne hoffærdige Tale, og af Forbit-
 telse vidste ikke hvad de skulde svare ham; Men
 Eistrand stod op, og bad Kongen at det maatte
 tillades ham, at give Budet Svar, hvilket og
 Kongen bevillgede. Derpaa talede Eistrand til
 Sendebudet saaledes: Du stolte og uforfammede
 Mand! hvor tor du vel understaae dig at tale
 saa spottelig til saa mægtig en Konge? var du
 ikke et Sendebud, da skulde jeg hugge dig Leed
 fra Leed! Siig derfor til Kunchin: At han hols-
 der inde med sine utilbørlige Begiæring, og
 maa han ikke tænke, at Spanien er saa fattig
 paa Folk, at vores Konge skulde gaae ud og
 bede

bede om Naade; ikke heller saa bange for ham; at jo nogen tør møde ham, og beed ham at han ikke for tilig sælger Skindet førend Bjørnen er fældet; thi ligesaa snart fand han komme død til sin Kiæreste, som han meente at føre Kongens Hoved til hende; thi fand du siige ham, at jeg i Morgen vil møde ham og prøve, om han er saa stærk som han er stolt? Derpaa giver giver jeg dig min Staal-Handske til Pant.

Sendebudet svarede: O vee dig, du usle Ridder! at du nogen Tid vil tænke at stride med saa tapper en Kiæmpe, som udi Styrke og Mandighed har ikke sin Lige; jeg ynker din døylige Skabning, som saa skammelig skal forgaae for hans Haand, thi lad saadanne Tanker fare. Eistrand sagde: Sørg du intet for mig, og lad ham ikke stole paa sin Styrke; thi en liden Tue fand vælte et stort Væs. Den Blid jeg troer paa, fand vel hielppe mig. Dermed gif Budet og sagde: Alle dine Guder fand ikke hielppe dig fra den tappre Kunchins Haand. Kongen blev meget bedrøvet over, at Eistrand havde paataget sig Kampen, og sagde: Er det ikke nok, at jeg haver Sorrig for mit Land, nu forsøger du den ogsaa dermed, at du vil give dig i Kamp med saa vældig en Kiæmpe, som jeg tvivler du (for din Ungdom) fand bestaae og tilmed skal bove

mit Land og Rige paa en eeneste Mand, hvilket er en haard Ting. Eustrand trostede ham, og sagde: Kongen maa derfor ikke sørge; thi er det Guds Villie, at eders Land skal frelses, da er det ham ligesaa læt at lade det skee ved mig, som ved mange, og for min Ungdoms Skyld maa Kongen ikke tvivle; thi jeg haaber (nest Guds Hielp) at overvinde hannem; ellers synes mig raadeligst, at Kongen maa holde al sin Armeé parat, ikald jeg skulde blive uhykkelig, da strax at angribe Fienden, og kand vi opholde det nogle Dage, til vi kand vente Undsætning fra flere Stæder, saa de kand være i Baghold at anfælde Fienden paa alle Kanter; Dette Raad behagede Kongen vel, og alle Fyrsterne forundrede sig over hans store Forstand, hvorpaa der strax blev sendt Ordre til alle omliggende Stæder og en stor Deel Folk blev forsamlet. Imidlertid ankom Kunchin med sin Armeé, som bestod af 200000 Mænd, med usigelige mange Bogne, Elefanter og Kameler, og slog sin Lejer en Miil fra Staden; Der var en stor Dnk at høre paa de mange flygtige Mennesker, hvorledes han skændte og brændte, plyndret og odelagde baade Kirker og Klostere og alt det de fandt for sig, og sparede ikke Qvinde, Mand eller Børn, men tyranniserede forskædeligen. Da nu Dagen kom paa hvilken Rams

pen skulde staae, blev Eistrand ifort Kongens allerbeste Rustning; saa gif han til Kirken, gjorde sin Bøn og annammede Betsignelsen; da han kom fra Kirken, leverede Kongen ham et overmaade kostelig Sværd, et Spær, og lod fremlede en kostelig Hæst, som han skulde ride paa; Eistrand kyskede Kongens Haand og tog Afskæed, Kongen med grædende Taarer kyskede og omfavnede Eistrand, ønskede hannem Lykke, og sagde: Far hen i Herrens Navn! men ved dig vedstaar jeg de tvende kæreste Ting jeg haver paa Jorden, det er dig og mit Rige. Eistrand boyede sig og takkede for Kongens Raade, steg paa sin Hæst, der saae ud som en Love, og dansede under ham, som et Bukke-Riid, at det var en Lyst at see derpaa: Alle som saae ham, raabte og ønskede ham Lykke og Sejer, hvor han reed igiennem alle Gader; thi alle undte ham vel, undtagen Roderich, han var færdig at briste af Harm, da han saae at Kongen toeg saa venlig Afskæed med ham, og at han horte alle ønskede ham vel, dog glædede han sig over: At han skulde give sig i denne Fare, som han nok tænkte og tillige ønskede det, han ikke vedgif! det gif dog ikke som han vilde. Den stolte Runchin lod sig da see uden for Staden, siddende paa en stor hvid Hæst, hans Skjold og Harnisk glimrede mod Solen af Guld, Pær-

ler

ter og Edelsteene, han førde udi sin Skiold en vred Løve, der holdt et Sverd mellem sine Klør, med denne Overkrift: U-overvindelig! Han var selv en overmaade stor dog velkabt Mand, saa at alle forfærdedes da de saae ham. Den tappre Eistrand kom ridende mod ham, han var ikkun en maadelig Herre af Postyr, men derhos mandig og dejlig, han havde ogsaa en kostelig Hest og Baaben, han førde i sin Skiold en Haand fra Skyerne, den holdt et Sverd med denne Overkrift: Fra Himmelen kommer Geyer.

Da Kunchin saae ham, reed han sagte hen til ham og sagde: Har Alfonsus ingen anden at sende end dig, da maatte du vel blevet hiemme; jeg tyktes ont om at slaae dig ihjel, for du er saa dyelig: Giv dig fangen, da vil jeg lade dig gilde og sende dig til min Kiereste, at du kunde tiene hende. Den tappre Eistrand svarede: Spotte mig intet; thi veedst du ikke, at der kand snart komme Gld i Spotterens Huus, du kand gilde den onde Mand og sende til din Kierest, han kand best tiene hende, jeg giver mig ikke fangen til dig endnu; thi den Gld jeg troer paa, kand udrette store Ting ved mig, og høvne paa dig den uretfærdige Krig du haver paaført uden Aarsage. Da loe Kunchin spottelig og sagde: For du vel
inds

indbilde dig at vove en Dyst med mig, du usle
 Dreng, spar dig selv og riid tilbage; thi jeg
 skammer mig ved at bryde mit Spær mod dig;
 thi jeg veed at alle dine Guder kand ikke frie dig fra
 min Haand. Da blev den ædle Eistrand vred og
 slog til ham af al Magt, og sagde: Visselig skal
 du see at min Gud skal hielpe mig, og stødte saa
 til ham med sit Spær, at han vaskede i Sadelen,
 og Spæret sprang i mange Stykker. Kunchin
 skammede sig ved at han kom ham til at vaskle, og
 rendte af al Magt til ham igien, men Eistrand
 med sin raske Hæst undvigede ham saa artig, at
 han reed ham forbi; Da vredes Kunchin, uddrog
 sit Sværd og sagde: Du skal visseligen doe for
 mine Hænder, og hug til ham af al Styrke, men
 Eistrand undvigede og bødte af med sit Skjold,
 den fløb han i Stykker og saarede ham i det eene
 Aar. Eistrand sukkede til Gud, toeg sit Sværd
 med begge Hænder og rendte ham i hans Axel;
 han hug til Eistrand igien og saarede ham i hans
 venstre Arm at Blodet begyndte at farve hans
 Harnisk; da forfærdedes alle som stode paa Mu-
 ren, raabte og bade til Gud om Hielp for ham.
 Kunchin fordoblede sit Hug, men i det samme
 snublede hans Hæst: saa hug Eistrand til ham,
 og fløvede ham fra hans venstre Axel og ned i
 Brystet, saa at han faldt død til Jorden, og da
 han

han toeg sit Sverd tilbage, var der et Stykke af; Da blev der et Frydeskrig udi Staden, og blev Kongen tilkiendegivet, som al den Tid var i Kirken og bad! Han reed da ud til Tistrand Eysfede og omfavnede ham med Glæde; Den gandske Armee var da reede at forfølge Fienden, som af Frygt og Rædsel toeg Flugten. Tistrand var saa hidfig, at han dræbte mange og vilde endnu længere forfølge dem, men Kongen tilstødede det ikke, efterdi han var saa ilde saaret; thi maatte han følge med Kongen, som lod hans Saar forbinde med Omhyggelighed, de andre forfuldte Fienden, og fik stor Rigdom og Bytte, samt slog mange Tusinde ihjel. Endeel undkom med Kunchins døde Legeme, som de førde til Skibene og drog bort; Bæjr og Wind sejede dem at de kom lykkelig til Indien.

Men der blev et Jammerkrig udi den store Moguls Huus, da Kunchins døde Legeme blev indbaaren; Den skionne Jndiana sad som et Alabastes Billede, og hverken kunde græde eller tale, og hendes Land var fuld af Sorg og Forbittrelse. Omsider kom hun til sig selv, græd og sagde: Forbandet være den Haand der dræbte dig, saa mandig og ædel en Helt, og jeg sværger ved Guderne at jeg aldrig skal lade af, at hade den spanske Nation, som skildte mig ved al min Glæde,

de, gik saa hen og faldt i Knæ for sin Fader og bad hannem, at han aldrig vilde tilstæde noget Skib fra Spanien at komme til Indien og bruge sin Handel, men være deres Fiender, hvilket han og tilfagde sin Leve- Tid, at være deres Fiender; Derefter lod hun toe og rense hans Legeme, og der de toede det, fandt de et Stykke af Sverdet i Saaret, det toeg Indiana og forvarede i en Guld Kiste, derpaa lod hun balsamere hans Legeme og beprøve det paa det kosteligste, lod det efter hedensk Skik med stor Kongelig Pragt begrave, og iførde sig Sørge-Klæder; Derefter spurgte hun dem, som førde Runchins Legeme, om den fik nogen Saar igien, som dræbte ham? den svarede: at han fik mange Saar! da sagde hun: Saa skal han ikke rose sig af Legen; thi Runchins Sværd var strøget med den stærkeste Forgift, som ingen Læger kand hielpe uden jeg, han kand og ikke døe deraf, men det skal plage hans Legeme og blive ham værre end Døden; den samme Forgift og lægende Salve, har min Fader taget fra en forfærdelig Ruse og Trold, som han med stoer Livs Fare dræbte, hvilken han gav mig til en Foræring paa min Fødsels Dag; men dog, sagde hun væmodeligen: Hvad kand hans Plage hielpe mig? Jeg haver dog mistet det kæreeste, saa tapper og dydefuld en Prinds

Prinds og med ham saa kostelig en Krone! Han lovede mig Spanien til Morgengave og Kong Alfonso Hoved; men Ak og Bee! jeg fik ham selv død igien tilbage; O! at han havde ladet sig nøye med sit eget Land, og ikke tragtet efter en andens; da havde han i Roelighed kundet nyde sit eget, og vi begge kundet leve lykkelig! O! du forbandede hofmodige Gierighed, hvor stytter du saa mangen en i Fordervelse og Bedrøvelse! Denne hendes Klage drev hun med mange Taarer. Der Keyseren hendes Fader fik det at vide, gif han hen at trøste hende og sagde: Allerkiereste Datter: Giv dig tilfreds, thi der kand ingen modstaae Gudernes Billie, hvo veed om du endnu ikke kand faae en mægtigere Prinds og overvind din Sorrig? gjør for min Skyld og ikke sørg saa meget, thi du veed jeg elsker dig og din Sorg gaaer mig til Hierte. Prindsessen kysede da Keyserens Haand, og lovede at twinge sin Sorrig og efterkomme sin Faders Befaling.

Udi Spanien var der Glæde over Fiendens Undergang og Bortrense, og Landet var da roeligt, men der var stor Sorg over den ædle Fi strands Saar; thi anden Dagen efter at han var forbunden, kom Lægerne atter at see ham til Gode, men de fandt ham da værre, og fornåm, at det var Forgift, saa at de mistvivlede
om

om hans Liv, hvilket gif Kongen haardt til Hierte, saavel som det gandske Land; Kongen lod kalde alle Lægerne tilfammen, og befalede, at de skulle gjøre deres bedste Glid, i hvad det end skulde koste at redde hans Liv, om det var mueligt, hvorpaa de lovede, at efterkomme Kongens Befaling og soer een dnr Eed, at de i alle Maader skulle gjøre deres Bedste; De gjorde og sin yderste Glid, men det blev jo længere jo værre, hvilket overmaade bedrovede Kongen, men Roderich var meget glad derover, hvorfor Kongen toeg en Mistænke, at Lægerne var underkiøbt, og lod skrive efter andre Læger fra fremmede Lande, de berømmeligste han kunde opspørge, mens der kunde ingen Lægedom hielpe, ikke kunde han døe, men Forgiften betoeg hans gandske Legeme, at han begyndte at stinke, saa intet Menneffe kunde komme ham nær; Dette bedrovede Kongen hiertelig, han gif dog til hannem eengang hver Dag for at besøge ham og græd over hans Elendighed; thi det smertede ham, at saa tapper og deilig en Prinds for ham og hans Riges skyld skulde udstaae saadan en Smerte, og være som et Spectakel for alle Menneffer, men der var ingen Redning, hvor stor Bekostning Kongen havde anvendt paa hannem. En Dag som Kongen var hos ham, bad han at Kongen vilde have den Naade for ham, at efterdi

der var ingen meere Hielp for ham at vendte, men at han var som et Vidunder for andre Mennesker, Kongen da vilde lade bygge et lidet Huus for hannem udi Skoven nær Havet, at han der kunde leve i Entlighed, og forvendte Døden, og begiærede ingen anden hos sig, end hans Hofmæster og en Tiener! Det var vel imod Kongens Villie, efter som han frygtede, at han ikke kunde have den Tilsyn som han burde; men efterdi det var hans Begiæring, blev det af Kongen efterlevet. Kongen lod da strax opbygge et lidet Huus nær ved Bandet, udi en Lyft-Skov og forsynte det med hvad han havde nodig i alle Maader. Det var da den tappre Prinds i stor Elendighed, som Kongen og det gandske Land veemodeligen beklagede. Hans Hofmæster, som havde tilforet hans Forældre aldrig at forlade ham, beviste da sin særdeles Troestab mod ham, og opvartede ham med stor Flittighed, som var ham en stor Trost i hans Elendighed.

En Dag som den ædle Tistrand laae og beklagede sin Elendighed ved sig selv og bad inderlig til Gud, at han dog vilde opvække nogen Hielp for ham, eller og lade ham see, at hans Pine kunde forkortes, gif hans Hofmæster ud og græd, og gad ikke høre hans Klage; han bad inderlig til Gud for ham, og i det samme fik han see et Skib

Skib som lagde til Landet; han gik da derhen og talte med dem, spurgte hvorfra de kom og hvor de vilde hen? De svarede: At de vare fra Frankerige og skulde til Indien: og som de spurgte ham, hvad det er for et Huus, som stod ved Stranden? fortalte han dem om sin Herres Etlendighed; Da svarede en af dem: Dersom han vilde følge med dem, da vilde de skaffe ham Lægedom for hans Svaghed; thi den store Moguls Datter udi Indien hun læger mange, som ere skadede af Forgift; Engang hver Maaned kommer hun til Stranden, hvor der bliver oplagt mange fra adskillige Stæder, som hun selv med egen Haand salver og læger, det bliver hiulpne. Dette fortalte Hofmesteren Tistrand, hvorfore han lod kende Skipperen til sig, som og forsikrede ham at det var sandt! saa betingede Tistrand at fare til Indien med ham, dog bad han de ikke vilde lade sig mærke, at de var ifra Spanien, efterdi han vidste det Fiendskab, som var imellem begge Rigerne.

Derpaa gaaer Tistrand med sin Hofmester og Tiener Om bord paa Skibet, hvor de da fik en god Vind og kom lykkelig til Indien; Skibsfolkene bragte strax Tistrand i Land iblandt de andre Svage; Da kom Kæiserens Datter den skønne Indiana efter Sædvane meget prægtig ris-

dendes, havende mange Tomfruer med sig, men deres Ansigter vare bedækkede med Masker. Indiana gif fra en Svag til en anden og lægte dem, kom omsider til Eistrand og besaae hans Saar, spørgende med stor Flid hvad Landsmand han var, og hvor han havde faaet de Saar? Eistrand svarede: jeg er en Franskmand, og haver faaet mine Saar af et forgiftig Sværd i et Slag med de Engelske: Derpaa toeg hun en Salve, smurte hans Saar, og som han var meget elendig, gav hun ham noget af samme Salve, hvormed han skulde smøre sit gandske Legeme, han fandt da strax Forbædring, og Indiana med sit Følge reyste tilbage.

Eistrand blev da ført Ombord, men havde hun vist, at han var den der havde dræbt hendes Kiæreste, da havde han ikke kommet derfra med Livet, men det var hans Lykke han sagde, at han var en Fransos, som han og var; thi hans Fader var Kongens Broder af Frankerige og var en Burgundisk Prinds. Der Eistrand kom nu Ombord befandt han sig meget vel, og smurte sig saa med den Salve, som hun gav ham, at han inden saae Dage blev frisk og vel tilpas. Skibet imidlertid indtog sin Ladning og gjorde sig klar til Hiemreisen; Bæjr og Bind søyede dem, at de kom lykkelig til Spanien. Saa steg Eistrand

strand i Land, gav Skipperen og Folkene store Gaver, og ydermere lovede: at om han engang kommer til nogen Bærdighed, skulde han bevise dennem en større Belønning. Engang hendte det sig imidlertid, at Kong Alfonsus drømte: At han saae Tistrand saa frisk og deylig, som han nogen Tid havde seet ham, og der han vaagnede tænkte han, at det skulde betyde at Tistrand var død, fik derfor i Sinde, at reyse hen til ham, som han var, og høre om han lever, efterdi han i lang Tid ikke havde hørt noget fra hannem; som nu Kongen med sit Følge kom did, fandt de Husset tilsluttet og intet Menneske derudi: dette var en stor Forundring for dem alle, og kunde ikke begribe hvor det var bleven af Tistrand og de andre hans Tienere; nogle tænkte, han var ihjelslagen, andre derimod tænkte han var reyst hjem, saa at Kongen var meget bedrøvet derover. I disse Betyrninger levede Kongen nogen Tid, og lod forsøre over alt efter Tistrand, men fik dog ikke nogen Underretning om ham; Hans Raad der fornam, at han gik daglig og græmmede sig, forsøgte alle Ting til at bringe Kongen til Lyshed, begyndte de at gjøre adskillige Ridderpil. Da den ædle Tistrand var kommen til Spanien, gik han strax udi Kirken og takkede Gud, som gav ham Sundhed, derefter købte han sig en koste-

lig Hæst, Harniss og anden Tilbehør; lod sig betimelig indfinde i Ridderspillet, paa samme Dag som Kongen havde opsadt et meget kosteligt Klesnodie; Der kom adskillige vel udrustede Riddere og hver havde sit Sindbillede hver med sin Overskrift, som for Biddelsfigheds Skyld vil blive for langt at beskrive; Den tappre Eistrand kom ridende paa en skion Hæst, og havde et denlig skinnende Harniss paa, og forde udi sin Skjold en Haand, som antændte et Lys med denne Overskrift: Nær udslukt dog uformodentlig antændt! Han var dem alle ubekjendt, saa at Kongen og alle de andre forundrede sig over dens Ridder.

Strax blev Rendebanen aabnet og Trompeterne og Herpaukerne lod sig høre. Prinds Roderich var den første der hovmodelig tumlede sin Hæst, og fordrede sin Mand, han var temmelig færdig i Ridderstil og saae hvem hans Tilge var, naar Eistrand var fraværende. En Britansk Prinds vendte mod ham, den stødte han strax af Sadelen, ligesaa gif det med flere andre, saa han begyndte at blive meget hovmodig og tænkte vist at vinde Prisen den Dag, og alle domte ham den; Men som intet er snarere Forandring undergivet, saa gif det og hermed Roderich, da han næst var stolt af sin Lykke at
 neppe

neppe nogen torde møde ham, kom den ubekjendte Ridder imod ham og tumlede sin Hæst saa artig, at Kongen og de andre saae derpaa med største Lyst og Forundring, han lagde sit Spær og rendte strax imod Roderich, og i første Rend stotte ham strax af Sadelen at han faldt til Jorden; da saae Roderich stærkt paa sin Overvindere hvem det maatte være; men hans Hielm var tilluft at ingen kunde see ham, han rendte da mod adskillige andre, men der var ingen som kunde bestaae ham;

Da Kongen saae ham rende, kom han i Tanke om Eistrand, og syntes han var ham liig i alt hans Væsen, dog kunde han umuelig troe det maatte være ham, men alt som Kongen saae ham rende, randt Taarerne stridig paa Kinderne af Kongens Dine. En af hans næste Raad spurgte Aarsagen, hoorsore han græder? Kongen svarede: Denne Ridder kommer mig for saa liig Eistrand og kand jeg ikke tænke paa ham uden med Bedrøvelse, og grunder jeg paa hans Sindbillede; thi det er vist, at Eistrand var som et nær udslukket Lys, men hois var den Haand der kunde antænde det? Esterdi jeg haver brugt alle muelige Midler dertil, uden det kunde være et synderligt Guds Mirakel; Den anden svarede: Man kand ikke vide uden man taler med

Denne Fremmede, det synes paa alle Ting ligesom det var Eistrand. Imidlertid fik Torneringens Ende, og den ubekiendte Ridder blev af Hersolden udtraabt at have vundet Prisen.

Kongen stod paa en prægtig dertil bereed Skueplads paa en kostelig Throne og holdt Klenodiet i sin Haand, og vilde selv levere det til Overvinderen. Da aabnet den ubekiendte Ridder sin Hielm og faldt ned for Kongen, som saae meget stærk paa ham, og syntes at det var Eistrand, hvorpaa Kongen spurgte: Om han var Eistrand? hvorpaa han svarede ja, som af Guds synderlig Naade og af en ypperlig Prindsesses Haand er kommen til min forrige Sundhed igien. Kongen sprang med Blæde fra sin Stoel, og med begge Arme omfavnede og kyste Eistrand, men de andre tænkte det var umueligt at være hannem, indtil Kongen lod det udraabe; men Roderich, som tilforn var fuld af Harm og Forbittrelse, da han horte det var Eistrand, havde han nær bleven affindig. Kongen lod giøre et kostelig Gæstebud for Eistrands Skuld med megen Lystighed, som varede langt ud paa Natten, men Roderich kom der ikke. Den samme Nat blev der indbaaren en kostelig Seng udi Kongens eget Gemach, som Eistrand stedse skulde ligge udi, og kunde Kongen ikke være et Djeblif fra ham, saa høyt elskede

Kongen Eistrand, og var udi stor Ære og Naade hos Kongen. Dette formeerede Roderiches Had og Misundelse daglig, at han sætte sig fore hemmelig at tage Livet af Eistrand; men som han altid var hos Kongen og sov i hans Gemach funde det saa let ikke skee. Det hendede sig en Dag, som Kongen, Eistrand, Roderich og mange andre Riddere reed ud paa Jagt, da kom der et Skud af Skoven, og gik igiennem Eistrands Klæder paa den eene Side, men fik dog ingen Skade, som forfærdede Kongen og de andre da lod Kongen leede over alt i Skoven, men fandt ingen, thi Skoven var meget tåk. Om Aftenen der Kongen og Eistrand var allene i deres Sove-Gemach, begyndte de at tale om dette Skud, og domte strax det maatte være et Forræderie af Roderich, efterdi de i lang Tid havde seet af Roderichs Ansigt hans Forbittrelse, hvorsfore Eistrand begyndte at tale til Kongen saaledes: Allernaadigste Konge! Bisselig er dette et Forræderie af Roderich mod mig og ingen anden; thi jeg fornemmer daglig, at hans Had formeeres, for den Naade og Kierlighed Kongen haver til mig, af Frygt jeg skal blive en Arving til Riget, mens jeg begierer det ikke og er fornøjet med min Faders Rige, og var det ikke Kongen imod, bad jeg gierne om Forlov, at jeg maatte reyse hjem; thi her er jeg

ikke sikker paa mit Liv. Kongen svarede: Min
 elskelige Eistrand! du gjør isde mod mig, at du
 begiærer Forlov fra mig; thi den Skilsmisse skul-
 de gaae mig ligesaa nær til Hierte, som min
 Dronnings Død, og hvad dit Liv angaaer, skal
 det blive ligesaa vel bevaret, som mit eget Liv, og
 Arving til mit Rige skal du visselig blive, jeg vil
 declarere dig derfor med det allerførste, om Ro-
 derich end saa meget fortryder derpaa; thi jeg
 raader mit eget at give hvem jeg vil. Eistrand
 faldt i Knæ for Kongen, kysste hans Haand og
 sagde: Jeg takker underdanigst for Kongens store
 Naade og Godhed, mens de behager at efter-
 tænke, at efter Kongens Død, vilde det foraar-
 sage mig en uoelig Regiering, Landet og de ar-
 me Undersaattere en stor Plage og Doelæggelse,
 som er en tung Byrde paa en retfærdig Konges
 Hierte; thi Roderich vilde visselig ikke lade mig
 med Roe, efterdi han haver større Ret dertil end
 jeg haver, men om mit ringe Raad maatte be-
 hage Kongen, synes mig best (efterdi Kongen er
 en ung Herre, der endnu ikke er 30ve Aar)
 Kongen beslutter at tage sig en Gemal, med hvil-
 ken han kunde faae en Arving til det gandske
 Lands Glæde og Roelighed: thi hvad Glæde er
 det ikke for en Konge, der har en Arving efter
 sig, at naar hans Levnets Lys udslukkes, han da er
 for

forsikkert at hans Livets Frugt, hans Riid og
 Blod skal besidde hans Throne og arve det Land,
 som han med Møje har forhvervet eller forbedret
 udi hans Livs Tid, og lever tryk og sikker paa sit
 Liv: thi Sonnen tragter ikke efter at forraade
 sin Fader; thi den naturlige Kiærlighed tilstæder
 ikke saadant, jeg vil ikke regne hvad der skeer
 iblandt Tyrker og Hedninger, men høres siælden
 her hos Christne Hyrster, i den Stæd, at de
 som ere kronede til Arving, tit og ofte (af sit on-
 de Gemyt) eftertragter Kongens Liv; Kongen
 veed bedre end jeg kand sige eller tale om Egtes-
 skabs Fornøjelighed, og veed hvad Glæde han
 kunde henteve sin Tid udi en venlig og kiærlig
 Dronnings Omgjængelse; thi alt hvad Kongen
 kand forlyste sig udi, er intet at ligne imod et
 kiærlig Egteskabs Fornøyses Tilstand. Kon-
 gen svarede: Alt det du siger, det er sandt og talt
 med Forstand, dog imod din egen Fordeel. Ti-
 strand svarede og sagde: Kongens Belskærd er
 mig kiærligere, end som megen Fordeel. Jeg er
 een eeneste Arving til min Faders Land og dermed
 er jeg fornøyet, onsker ikkun Kongens og Landets
 Velstand. Kongen sagde: Din Troskab og Kiæ-
 rlighed imod mig, befinder jeg herudi, mens at
 forglemme min dydige Formanna, og tage en
 anden Dronning, kand mit Hjerte ikke tilsiige
 mig

mig; thi du veed, at jeg haver besluttet at hen-
 leve min Tid i Enslighed og troer neppe at finde
 hendes Lige. Eistrand svarede og sagde: Kon-
 gen maa forlade mig, om jeg taler noget dristig;
 en Konge bør derudi ikke følge sit eget Sind,
 men betænke sit Lands Belfærd, og at mange
 Siæle lider under en uroelig Regiering og har da
 et stort Ansvar for Guld; thi de Døde haver in-
 gen Tjeneste af de Levendes Sorg, for de ere i
 Glæde og agter intet om Verdens Sorg; Jeg
 tilstaaer, at Tormanna var een fuldkommen og
 dydesfuld Dronning, dog kand Kongen vel finde
 hendes Lige, og ved Sorrig kand hun ey kaldes
 tilbage, derfor maa det behage Kongen at be-
 tænke Landets Bedste saa vel efter hans Død,
 som udi Livet. Kongen svarede Eistrand og
 sagde: Alt hvad du haver sagt mig er ret og bil-
 ligt; thi vil jeg i Nat betænke mig derpaa, men
 opregner nu først, hvad Prindsesser du synes der
 kunde være mig tienligst til mit Lands Belfærd;
 Derpaa begyndte de begge at opregne baade
 Kongelige og Fyrstelige Prindsesser, gik saa til
 Sengs. Kongen laae i adskillige urolige Tanker,
 og kunde ikke sove førend imod Dagen, da drømte
 Kongen, at der kom en og forde en overmaade
 skion Zomfrue til hannem og sagde: See! her
 er den skionne Indiana, den store Moguls Datter,
 hun

hun er dig best tienligst til dit Lands Belfærd. Kongen
 vaagnede op derved og syntes underlig om
 denne Drøm, efterdi hun om Aftenen ikke blandt
 de andre Prindsesser var opregnet; han talede da
 til Eistrand og spurgte: om han havde drømt no-
 get i Nat? - Eistrand svarede: at han har haft
 adskillige underlige Drømme. Kongen bad at
 han ikke skulde fortælle sine Drømme førend han
 stod op, saa skulde han skrive sin Drøm paa et
 Stykke Papiir, paa det den eene ikke skulde hylke
 for den anden naar den var fortalt; Dette skeede
 ogsaa, Kongen skrev sin Drøm, som før er meldt
 og Eistrand skrev sin saaledes: Han drømte, at
 han var udi en vild Skov, og der mødte han en
 deylig Prindsesse og syntes han spurgte: hvem hun
 var? da svarede hun: Jeg er Indiana den store
 Roguis Datter, og skal være Dronning i Spa-
 nien, men dig til stor Bedrøvelse. Da Kongen
 læste begge Brevene, var han forundret over at
 de begge havde drømt om en Prindsesse, som de
 end ikke havde talt eller nævnet om Aftenen, og
 spurgte Kongen Eistrand, om han saae hendes
 Ansigt da hun lægte hannem? han svarede: nej,
 thi Fruentimmerne der bedækker sit Ansigt mere
 end som i Spanien, men han havde hørt at de
 berømte hende for, at hun var usigelig skion,
 og at hun var særdeles Dydefuld; Dette var at
 see

see paa den store Barmhertighed, hun som en Hedning beviste hver Maaned i at læge saa mange syge og elendige Mennesker, der med sin egen Haand salver dem.

Kongen sad i mange dybe Tanker og sagde: Jeg tænker paa den Drom, om hun skulde blive min Dronning, hvor det kunde komme dig til Bedrøvelse. Eistrand svarede: Det maa Gud vide, uden hun kunde skade mig for Kunchins Dod. Kongen svarede og sagde: Der skulde jeg vel gjøre got for eder, om hun bliver min Dronning, var det ikke andet; Jeg synes og det skulde være mig mest tjenligst frem for nogen anden, efterdi jeg derved kunde komme i Beskab med den store Mogul, som nu for Kunchins Skyld haver forbudet mig al Handel paa sine Lande, hvilket er mit Land en overmaade stor Skade. Derpaa fik Kongen i Sinde, at sende en Ambassadeur derhen, til at begjere hende. Han aabenbarede da dette for sit Raad, som var glade, at Kongen havde besluttet at forandre sig, og syntes det var raadeligst til Landets Bedste, mens nogle stotte sig derpaa, efterdi hun var en Hedning; men Kongen, som vidste, at hendes Moder var en Grækisk Prindsesse, tvivlede ikke paa at Indiana var jo af samme Religion, saa at det blev fuldkommen besluttet; men Roderich var ilde tilfreds dermed, dog saae han

han det heller, end at Tistrand skulde blive Arving, og som han vidste at det var en farlig Rejse, siden det var til Kongens Fiende, og at det første Sendebuds Liv stod i Fare, overtalte han Kongens Raad, at de skulde giøre Forslag om Tistrand til at være Sendebud; thi Roderich iragtede altid efter hans Undergang. Der Kongen raadsforte sig med sine Raadsherrer, hvilken der skulde best være beqvem til denne Rejse, gav de Anledning paa Tistrand, af Aarsag han eengang havde været der tilforn. Kongen svarede: At det var ubillig at Tistrand skulde rejse, efterdi han nu nyligen var kommen af sin Svaghed og besværlige Rejse, han maatte vel have Tid at hvile sig, og det han havde været der tilforn var kun i hans Svaghed, saa han intet meere vidste af Landets Bestaaffenhed end de andre og sprugte, om nogen anden vilde fare? men de undskoldede sig alle, og bad at Kongen vilde besaie hvem han vilde. Da Tistrand horte at de alle vare modvillige, sagde han: Naadigste Konge! jeg fornemmer nok, at alle seer gierne jeg kommer herifra; er det da Kongens Billie at jeg skal fare til Indien, da er jeg uforfærdet dertil, og ikke vil agte enten Døye eller Farlighed mod min Konges Billie og Befaling; saa jeg synes, enhver som tiener Kongen, maatte vel stamme sig, uden at

at tilbyde sig at forrette det, som de veed angaaer Kongen og Landets Bedste, siden de seer at Kongen er saa naadig, og ikke vil befale det, da han kand det gjøre. Dette forbittede dem alle, dog torde de ikke lade sig mærke, men de betalte ham nok siden derfor, som herefter skal mældes. Siden var der nogle, som bød sig til at reyse til Indien, men Kongen svarede: Efterdi Eistrand fandtes villig dertil, behøves da ingen anden.

Strax blev der nogle Skibe paa det prægtigste tillavet med mange og dyrebare Gaver, som skulde gives Prindsessen om hun blev Kongens Brud. Da alting var færdig, tog den ædle Eistrand Ordre og Afsked med Kongen, som sidst fulgte ham til Stranden, han fik da en foyelig Vind og kom til Indien, men han torde ikke saa offentlig lade see sine Skibe, men gik til et andet Konges Land, (dog nær ved) og saae en af de smaa Indianiske Banker og drog til Landet med, tog saa ingen anden med sig, uden hans Hofmester og Baabendraget. Der var en meget lystig og skion Skov, hvor Eistrand gik og besaa sig, og tog sine Baaben paa af Frygt for Fare skyld, de andre kom iblandt disse skionne Lemon- og Pommerans-Træer, og gik et temmelig Stykke fra Eistrand; I det samme møder der Eistrand et forfærdelig Monstrum, ligesom en Drage eller

Lind.

Lindorm, som strax begyndte at angribe ham; Eistrand gav sig da mod dette Dyr, som skød en forfærdelig Ild paa hannem; han hug længe med sit Sverd, men Ormens Skind var haardt at det intet kunde bide derpaa; saa toeg han sit Spær og passede paa naar Ormen reyste sig i Beyret, da kastede han det behændig igiennem hans Bug, at Spæret sad fast i Jorden og hug saa strax med Sverdet, saa maatte det grumme Bæst give sig tabt, men imidlertid skød saa megen Forgift og Ild paa Eistrand, at han stod i lys Lue, og med et forfærdelig Skrig opgav Ormen sin Aand; Eistrand hug Hovedet af Ormen, og lod det ligge, men Tungen tog han ud af, forvarede den, og som han var gandske afmægtig og tørstig, thi hans Harnisk brændte ham af Heede, søgte han efter Vand, fandt og omsider et lidet Bandspring af et Bierg, drak derudaf og lagde sig derunder at Vandet kunde rinde paa ham, for at kiole hans Harnisk; da han nu laae saaledes, besvimede han og vidste ikke af sig selv. Hans Hofmester og Baabendrager kom siden og søgte efter Eistrand, men de fandt hannem ikke, da meente de han var gaaentil Stranden, thi gif de tilbage. Den Tiid at Eistrand dræbte den grumme Orm, var der en af Kæpserens Skytte-Drenge, som sad i et Træ og saae

E

paa

paa alt dette; saasnart var Eistrand ikke borte, førend han kom til Stædet, tog Ormens Hoved og bragte det til Kejseren; thi han vidste at Kejseren havde gjort det Løfte, at hvem der kunde dræbe den Orm, som gjorde hans Land Skade, skulde have en af hans Døttre og et Landskab til Belønning! Der han kom til Kejseren, blev der en stor Glæde for Ormens Død, men at hans Overvinder var saa slet en Person, lod Kejsereus Døttre meget haanligt over, særdeles den skønne Indiana, hvorvel det ikke gik at faae hende, eskerdi hun var Kejsereus Egte-Datter og hendes Fader havde lovet, ikke at give hende anden Mand, end hun selv vilde have, dog kunde hendes Majestætiske Hierte ikke taale, at hendes Halv-Søster skulde gives saa slet en Person; hvorfor hun spurgte ham: hvormed han dræbte Ormen? Han svarede: med et Sværd! da bad hun ham vise sig samme Sværd, han sagde: han lagde det efter sig i Skoven. Prindsessen stod haardt derpaa, at han det ikke havde gjort; men han viiste Hovedet meget stolt frem og sagde: Han dermed beviser det han dræbte Ormen; han viiste da Hovedet frem, men man fandt ingen Tunge derudi; thi sagde Prindsessen! jeg vidste vel at du var ikke ge . . . at udrette sligt, den som har dræbt Ormen har og hans Tunge; den Skielm har fundet Hovedet og vil

tillægge sig den Priis, da jeg neppe troer han
 orde see Ormen levende, end sige mode ham,
 bad saa sin Fader han maatte fængsles til videre.
 Indiana bad sin Fader, hun maatte ride hen og
 see Ormen, som hun fik Tilladelse at giøre;
 hun reyste da med et prægtig Følge, og da hun
 saae Ormen, og at der sad et Spær igiennem
 hans Bug, sagde hun: Her kand I see! det er
 en mandig Ridder, der har dræbt den, og hvad
 vidste saadan en at bruge Spær, vi maa lede her
 omkring, han tør vel findes død eller levende;
 de ledte længe overalt, omsider sandt de Eistrand
 liggende under Bandspringet ved Bierget, og
 da de saae, at hans Harniss var blodig, meente
 de at han var død, og toeg ham derfra og lagde
 ham i Græffet. Indiana med de andre beskuede
 hannem vel og hufedes over hannem, og som
 hun fornam, at der var noget Liv i ham, besaa
 lede hun: at hendte en Bogn at føre ham hjem
 udi; Der han nu kom til Stædet, blev han ind-
 ført udi et kosteligt Gemach og lagt paa en Seng;
 da de nu afflædede ham, sandt de Ormens Tunge
 hos ham, hvorfor Indiana gjorde sin Flid at styr-
 ke ham med adskillige Medicamenter, og som hun
 fornam at Ormen havde spyet Forgift paa ham,
 tog hun sin drrebare Salve og smurte ham, da
 begyndte han at røre sig mere.

Dagen derefter var Eistrand saavidt friff
 at han kunde sidde oppe, og befandt, at han var
 i den store Moguls Hoff, da blev Eistrand me-
 get glad derover, at han paa saadan en Maade
 kunde frembære sit Ærende. Der Indiana for-
 nam, at Eistrand begyndte at bedres, lod hun
 efter sin Faders Begjæring berede ham et kostelig
 Bad, og som Keyseren bar stor Omsorg for Eis-
 strands Sundhed, lod Keyseren Indiana gaae
 ind med et bedækket Ansigt, da han sad i Badet,
 for at see til, han blev vel betient, og som hun
 stod og ordinerede alle Ting, tænkte Eistrand ved
 sig selv, om hun vidste, at jeg er den, der dræbte
 Kunchin, fik jeg ikke saa stor Opvartning, og
 med det samme loe han. Indiana spurgte: hvad
 han loe af? Han svarede: Naadige Prindsesse,
 de forlader mig at jeg loe deraf, at det er en Ma-
 nier i vort Land, at de gior Sverdet den Ære,
 at det skal toes saavel som Ridderen; dette fandt
 han paa at undskyldte sig med, men det havde nær
 kostet hans Liv; thi der hun lod tage Sverdet
 frem, fik hun at see det Stykke som var af Sver-
 det, løb saa hastig til sit Gemach og tog det Stykke
 hun havde taget af Kunchins Saar, og da hun
 satte det til Sverdet, passede Stykket næt til
 da blev hun saa forbittret, at hun greb Sverde
 med begge Hænder og vilde hugget ham ihjel, og
 sagde:

sagde: Hør du Forræder! er det dig som haver
 dræbt Kunchin? nu skal du døe for mine Hænder,
 om du havde dræbt 100de Orme. Der
 kom fruene og de andre fornam dette, raabte de
 og gav sig omkring ham og bad for hannem;
 Tistrand bad og hende, sigende: Naadigste Prinds-
 esse! spar mit Liv, thi jeg er et Sendebud fra
 Kongen i Spanien, og haver Breve til Kaysers
 men; jeg tilstaaer at jeg haver dræbt Kunchin,
 men dette maatte jeg giøre efter min Konges Or-
 dre og at stride for hans Land, saa veed de vel,
 at enhver giør sit Bedste. Imidlertid kom Prinds
 Orantes, Indianas Broder springendes, da han
 hørde dette Raab og tog Sverdet fra sin Es-
 ket og bad hende betænke, at det var sandt. Ri-
 deren sagde, ikke heller maa du giøre et Sende-
 bud ondt, saa gif hun fuld af Brede til sit Ges-
 nach. Tistrand sprang af Badet, iforde sig
 sine Klæder, og ydmygeligen takkede Prindsen
 for han havde frelst hans Liv, fortalte ham sit
 Errende, samt bad ham han vilde skaffe ham
 Audientz hos sin Fader, som han lovede at skulle
 see. Anden Dagen fik Tistrand Audientz, og
 blev indkaldet til Kayseren; da han kom i Sah-
 len, bøjede han sig ydmygelig for den store Mo-
 sul, som sad udi stor Herlighed paa sin Throne.
 Tistrand begyndte da sin Tale saaledes: Stor-

mægtigste Monarch! de pardonerer min Driftig-
hed og skienker mig mit Liv, at jeg imod deres
Ordre er kommen i deres Land, og er et Sen-
debud fra den mægtige Konge Alfonsus udi Spa-
nien, er hidskicket, at bede om deres Datter dem-
skionne Indiana til hans Dronning, og derpaa
forhaabende at vinde deres Benskab til begge des-
res Rigers Handel og Bedste, hvilket medføl-
gende Breve til min allernaadigste Kysjer, fra
min naadige Konge, bedre kand udvise; saa
bøiede sig Tistrand atter for ham og overleverede
ham Brevene.

Den store Mogul annammede dem og sagde:
Vi skienker eder Livet, siden I er et Sen-
debud fra saa mægtig en Konge, saa og for
frelste vort Land fra den grumme Dm, og skal jeg
i Morgen give eder Svar. Dermed gik Tistrand
ud. Den store Mogul gik til sin Datters Gæ-
mach, og sandt hende ilde tilfreds, og spurgte
hvad hende kadede? Da fortalte hun Kysjerens
altsammen hvad der var hendet med Tistrand, og
hvor hun saae hans Sverd, at han var død
der havde dræbt Kunchin, og bad at Kysjerens
vilde lade ham dræbe. Hendes Fader svarede
Hjerte Datter! du maa ikke være saa hevngier-
rig paa ham, han haver ikke gjort det med For-
ræderie, men efter sin Konges Ordre, saag og h
ret 3

ver han frelst os fra den grimme Orm, saadan
 en Ridder bør have en bedre Belønning, tilmed
 er han et Sendebud fra den mægtige Kong Alfons
 sus af Spanien, som begiærer dig til sin Dron-
 ning, hvad tykkes dig derom? Indiana kiste-
 de Farver og svarede: Allerkjæreste Hr. Fader!
 jeg er bekiendt for, at gjøre eders Villie i alle
 Ting, men jeg vil nødigt have den, der er min
 arrigste Siende for Kunchins skyld. Kejseren
 svarede: Kiere Datter! hvorfor fand du regne
 ham for din Siende for Kunchin blev dræbt?
 Du fand vel tænke, han maatte forsvare sine
 Lande; thi Kunchin-paasorde ham en ubillig
 Krig, allene af Hoffærdighed, jeg haver og der-
 over for din skyld gjort ham til min Siende, mit
 Land til stor Skade, dog søger han mit Ven-
 skab, og begiærer dig til Dronning til saa mægtig et
 Rige og for saa vældig og berømt en Konge, som
 udi Asien og Afrika ikke haver sin Lige, derfor
 betænk dig vel, jeg vil give dig Tid til i Morgen;
 dermed gik Kejseren bort og lod sin Datter udi
 mange Bekymringer. Da Indiana var nu allene,
 begyndte hun at græde og sagde ved sig selv: In-
 ter Fruentimmer paa Jorden er mere uslykkelig end
 Konger og Fyrsters Døttre, de andre fand efter
 Kjærlighed giste sig, men vi maa være som et
 Offer for det gandske Land til dets Handel og

Belsærd's Bedste; Jeg tilstaaer: At Kongen af Spanien er en mægtig Potentat, og kunde derudi være lykkelig, kunde jeg ikkun forglemme den Had til ham for Runchins Død; Men hvad skal jeg gjøre? min Faders Billie at imodstaae vil ikke gavne mig, og mit Hierte tragter efter en Kongelig Krone.

I det samme kom Keyserinden hendes Moder til hende efter Keyserens Begiering at overtale sin Datter. Indiana mødte hende med største Erbødighed, hun saae paa hendes Døen at hun havde grædet og sagde: Hierte Datter! er det nu Tid at græde, da der tilbydes dig saadan Lykke? Indiana havde samme Undskyldning for hende, som for sin Fader, men som hun selv var en christelig Prindsesse og den Grækske Keyser's Datter, saae hun og gierne, at hendes Datter fik en christelig Konge, efterdi hun hemmelig havde oplyst hende i den christelige Religion, derfor talte hun til det Bedste for hende med det Gistermaat, og raadede hende dertil, efter som det angik hendes Belsærd og Salighed. Indiana kyskede sin Moders Haand og takkede for god Raadforing, lovede at vilde betænke sig derpaa efter sine Forældres Billie. Saasnart Keyserinden gik bort, gik Indiana til Sengs, men fik ingen Noe den heele Nat for Tanker og Drømme; om Noe
genen

genen lod hun hente Kong Alfonsi Contrafej til sig, som Eistrand havde med sig bragt, da saas hun at Kongen ikke var saa gammel som hun tænkte, og derhos en denlig Herre, fik hun i Sinde at give sit Samtykke dertil, dog bad hun om nogle Dage, at betænke sig derpaa. Imidlertid lod Eistrand (efter Moguls Befaling) de Spanske Skibe legge til Landet, og saa blev Egteskabet besluttet imellem Kong Alfonsus og den skionne Indiana; der blev da en Dag besammet, som det offentlig skulde kundgjøres; der var da forsamlet mange Konger, Fyrster og Herrer, saavelsom Fyrstinder og Fruer med Jomfruer, alle paa det kosteligste beprydet, Kysseren og Kysserinden sad paa en kostelig Throne, omprydet med Guld, Perler og Edelsteene; paa den høire Side sad den skionne Indiana med blot Ansigt, som foruden hendes usigelige Deylighed, skinnede som Solen af Guld og end videre Skienhed; paa den anden kostelig Stoel, nemlig den venstre Side, sad Kronprindsen den deylige og tapre Orantes; udi Sahlen høortes meget prægtig og listig Musik. Imidlertid lod Eistrand indbære af 12 Spandske Adelsmænd, der var meget hyperlige Klædde, de kostelige Gaver deres Konge skulde sende sin Brud, som var usfatteelig, og af nogle Tønder Gulds Bærdie.

Den ædle Eistrand førde sig i kostelige Klæder og derhos en deylig Herre, saa han af alle de Indianske Herrer blev bestuet med Forundring, og efter at han havde giort sin ydmyge Reverens for Keyseren, Keyserinden, Prindsen og Prindsessen, gjorde han en herlig Oration for dem alle angaaende sit Vrende, hvilket de alle med Verbodighed svarede og tilfagde, hvad han paa sin Konges Begne begierede. Derpaa annammede Indiana de kostelige Gaver, og declarerede sig for Kong Alfonsi Brud; hvorpaa hun blev gratuleret for Dronning af Spanien. Derefter blev der holdet et prægtig Maaltid, og siden med Fornering, Dansen og anden Lyssighed, hvorudi Eistrand, til alles Forandring, var allene Mester. Kongen havde ellers 4 Døtre, som kaldtes Frøkener, der vare meget skionne, men havde dog intet at sige mod Indiana; den smukkeste af dem kaldtes Peruana, der blev heftig forelsket udi Eistrands Person, i den Tanke, han efter Keyserens Løfte, skulde med et Landskab blive belønnet, for han dræbte den gruelige Dem. Men Eistrand havde høyere Tanker i sit Hierte, den skionne Inanda Kongens Datter af Frankerige, som lidt for hans Rejse til Spanien udi en Fornering, da han vandt Prisen, forærede ham et kostelig Klenodie, og dermed besnærede hans

hans Hierte. Da Keyseren tilbød ham hans Datter Peruana og et Landskab til Belønning, fordi han havde dræbt Ormen, takkede han ydmygeligen for det naadige Tilbud og sagde: At han vilde først fuldbyrde sin Konges Ordre og tilføre ham hans Brud, siden vilde han komme tilbage og annamme sin Gave, dermed var Keyseren tilfreds; thi baade Keyseren og Prindsen elskede ham høyt, men Indiana kunde ikke lide ham, for han havde dræbt Kunchin, dog maatte hun efter sin Faders og Broders Begier, og for han var hendes Konges Fætter, anstille sig artig mod ham imod sin Billie. Eistrand maatte og holde gode Ormer med Peruana, medens han var der, endskiont han ikke meente noget dermed. Smidlertid blev der lavet til Indianas Rejse paa det allerkosteligste, Keyseren gav med hende stor Rigdom og Herlighed, og derhos en stor Frihed til stor Handel paa hans Lande, som kom Spanien til stor Gavn endog til denne Dag, saa blev hun og foræret 6 ædle Indianer, som vare gilledede til at opvarte hende, og derforuden 6 ædle Zomfruere, som alle vare meget ypperlige; iblandt Zomfruerne, var der en hedte Galmeje, som længe havde været hos Indiana, og var hende den kæreste: Galmeje havde en Moder, der havde optugtet Indiana og været hendes Hofmesterinde.

inde, hun elskede Prindsessen hiertelig, men for hendes Svaghed skuld kunde hun ikke følge med hende, og som hun onskede gierne at Indiana kunde leve fornøyet med sin Konge, frygtede hun at hun ikke havde glemt Kunchin, men for at gjøre sin Faders Billie havde samtykt dette, og at hun derfor ikke kunde elske Kong Alfonsus som hun burde; hvorfore hun tog sin Datter for sig og leverede hende en Flaske, hvorudi var en Kiærligheds Drik, som hun maatte tilsværge hende med en dyr Sed at bevare vel, at ingen kom til den, ey heller at lade nogen det vide; den Flaske skulde hun tage med sig, at naar hun kom til Spanien og Prindsessen skulde vies til Kongen, da efter Landets Skik tildrækker Kongen sin Dronning af et Guld- Bæger den halve Part, hun da skulde have Flasken tilreede, at skænke i for sin Prindsesse, da skulde de faae saa stor Kiærlighed til hverandre, at de aldrig kunde være hinanden foruden, uden med stor Længsel, ja elske hverandre saa høyt, at naar den enedøde, skulde den andens Hierte briste, det gjorde Hofmesterinden for at skaffe Indiana et fornøyeligt Egtekab, men det gif anderledes til og kom Prindsessen til stor Bedrøvelse. Da Indiana skulde nu reyse, toeg Keyserinden hendes Moder, Indiana for sig, og formanede at være from og

Dydig

Dydig imod sine Undersaattere, med at lægge alt got til for dem og ikke forsømme efter den Sædvane hun havde havt at læge de Syge med den kostelige Salve, eftersom hendes Fader havde givet hende den, saa skulde og de andre have godt deraf, saa og bad hun hende være barmhiertig mod de Fattige, elske og ære sin Gemal og for alle Ting frygte sin Gud, da vilde hun forsikre hende, at hun skulde leve og døe en lykkelig Dronning. Dette lovede Indiana sin Moder at efterkomme; hun faldt paa Knæ og kyssede sin Moder med mange grædende Taarer og takkede hende for god Oprugtelse og alt Got, Moderen iligemaade grædende velsignede og toog Afskæed med hende, ønskede al Lykkelig! da hun tog Afskæed med Keyseren hendes Fader, faldt hun ned for ham og kyssede hans Haand og takkede iligemaade! han omfavnede sin Datter med Taarer i Øyene og med god Formaning ønskede hende al Velsignelse! Iligemaade omfavnede sin eneste og kiereste Broder, som og med Graad toog Afskæed med hende, saavel som hendes Halvsøstre og alle andre, som ønskede hende Lykke.

Derefter blev hun med stor Pragt og Glæde ført til Skibet; det Skib hun skulde være paa, var meget kostelig beprydet og meget herligt at see, hvor hun med sine Tomsruer og Følge kom

Om

Ombord; der hørtes Trompeter og lystigt Spil, og Stykkerne paa Skibene bleve løsnede med stor Knald. Den ædle Eistrand tog og Afstee med Kysseren, Kysserinden, Prinszen og Peruana med de andre med stor Vres Beviisning.

Kysseren og Prindszen forærede ham hver sit kostelige Klenodie til et Venkabs Tegn, saa gik han ombord paa det andet Skib. Den første Dag havde de en god Vind og got Bæjr, men Dagen derefter fik de en haard Storm, der varede fire Dage, dog var Vinden nogenledes med dem; derefter fik de et meget varmt og stille Bæjr, at de maatte ligge og drive; som de nu laae og drev, kom de til et smukt Eiland, og da Indiana saavel som de andre Fruentimmer havde været syge af Suen, begjærede de at gaae i Land paa samme Eiland, for at vederqvæge sig, hvilket og skeede.

Eistrand foer og i Land fra sit Skib, for at opvarte Dronningen og fornemme hvor hun levede. Indiana spadserede da omkring iblandt de skionne Træer at forlyste sig, og da hun blev træt og varm, gik hun til Stranden og satte sig ned i Græsset og fandt ingen uden nogle af hendes Tienere; thi Galmeje med de andre Jomfruer var gaaen længere ind Skoven. Eistrand kom til Stranden og fandt Dronningen siddende alene

ene med tvende Jomfruer, som havde fulgt hende, og som det var noget varmt udi Lusten, var Dronningen meget tørstig og befalede en af hendes Tjenere, at gaae ombord paa det Skib hun var paa, som laae nærmest Landet, at hente hende en Glaske Biin og gav ham Regelen til sit Glaskefoer; Han kom med Biinen tilbage og havde just ramt paa den Glaske som den Kierligheds Drik var udi, en af Jomfruerne skænkte det i et Bæger og gav Indiana, hun drak hiertelig, thi hun var tørstig, lod saa skænke Resten i for Tistrand og spurgte: om han var tørstig? han takkede og sagde: Ja! tog Bægeret og drak det ud paa Kongens Sundhed. Imidlertid samlede de alle til Stranden, da Dronningen med de andre foer hver til sit Skib.

Da Indiana var allene, begyndte hun at fatte saadan inderlig Længsel efter Tistrand, at hun havde ingen Roelighed; hun gik til Sengs, men fik ingen Roe, for Tistrand var stedse i hendes Tanker; hun begyndte at tiltale sig selv og sagde: Skamme dig Indiana! hvad er det for Tanker du haver? Haver du ikke seet Tistrand førend i Dag? Er han ikke din arrigste Fiende? har han ikke dræbt Kunchin? hvorledes kand du elske hannem? O søj dig Indiana! du est jo Kønserens Datter, din Moder ligesaa, du est

jo udkaaret til en mægtig Dronning, hvor fandt du fatte saadanne Tanker? Betænk din høje Stand og din egen Ære, lad ikke utidig Kiærlighed overvinde dig! O du ulyksalige Indiana! du maa beklage den Tid og Time du saae Eistrand, og at du nogen Tid kom paa det forbandede Ejsland! men sat Mod til dig, og lad Dyden overvinde! Tving dit eget Hierte, at du ikke skal blive beskæmmet. I disse Tanker faldt hun i Søvn. Galmene, som horte noget af hendes Klage, gik hen til Flaske: Foderet og befandt at den Flaske med Kiærligheds Drif var borte, blev meget bedrovet, dog torde hun intet lade sig mærke derom, men fornam nok Aarsagen til sin Dronnings Klage. Eistrand paa sin Side var ikke saasnart kommen ombord, at jo samme Længsel kom hannem paa; han betragtede da Indianas usigelige Skionhed og Døjslighed, men udbrød ved sig selv med disse Ord: Ulyksalige Eistrand! hvor est du kommen paa slige Tanker? har du ikke tilforn seet Indiana? Jo visselig, vel med Forundring over hendes Skionhed, dog uden Kiærlighed, og med den Fornøjelse, at jeg kunde tilføre min Konge, som saa høyt elsker mig saa deilig en Brud; Men hvad gjør du nu? Du elsker den, som han skal elske, du tilfører ham den du vil elske, er det Løn for hans Naade og Kiærlighed

lighed mod dig? Ney! vist ikke: Rast saadanne
 Tanker fra dig, og betænk at du gjør Synd mod
 Gud! O ubestandige Eistrand! haver du nu
 forglemt den skønne Inanda af Frankerige, hvis
 Deylighed saarede dit Hierte i Torneringen?
 Hvis ventlige Miner ved Klenodiets Annammelse
 gav dig Fortrosthing med Tiden at naae dit On-
 ske? Ach Eistrand! betænk dig, gjør ikke det du
 ey kand naae, og ikke det som ey sommer. Saa-
 ledes stridede den ædle Eistrand mod sig selv og
 vilde slaae disse Tanker fra sig, men kunde ikke
 hielpe, thi hans Hierte vilde ikke tilstæde det, og
 kunde den heele Nat ikke komme til Roelighed
 forend imod Dagen, da faldt han i Sovn; Det
 deylige Bæyr continuerede at Skibene moatte
 ligge stille og ingensteds kunde komme. Den Dag
 blev Indiana ombord og lod sig ikke see, hendes
 Bængsel efter Eistrand blev jo større og større,
 dog skammede hun sig ved at sende Bud efter
 ham. Eistrand tilgemaade torde ikke understaae
 sig at komme der ombord uden hendes Befaling,
 saa begge disse høje Personer var udi stor Urofsig-
 hed. Den anden Dag toeg Eistrand sig fore
 at fare ombord til Dronningens Skib, i Antyd-
 ning han ikke havde seet hende Dagen tilforn paa
 Dækket, at han da frygtede hun ikke var vel til-
 pas, det havde han til Undskyldning, og blev

saa naadig tilladt at komme til hende; det første
 hun fik see hannem og han saae hende, blev deres
 Ansigter forandrede, saa at Galmeye kunde strax
 mærke det, men de andre gav sig ingen Tanke
 derom. Indiana begyndte sin Tale om, at de
 maatte ligesaa længe stille og beklagede at den
 havde ingen Bind, siden spurgte hun Eistrand
 om Spanien og Landets Bestaaffenhed, om Kon-
 gens Hof og hvad hun kunde paafinde, saa hun
 kunde beholde ham noget hos sig. Eistrand
 igien fortalte det vidtløst, for han kunde blive
 der nogen Stund, toog saa omsider Afseeed og
 drog bort til sit eget Skib.

Indiana bad ham næste Dagen at spise med
 hende om de blev liggende stille, hvilket han be-
 lovede og takkede. Eistrand kunde ikke noksom
 forundre sig over, at Dronningen var ham saa
 gunstig, da hun tilforn snart aldrig vilde tale til
 ham, resolverede derfor at aabenbare hende sin
 Kiærlighed, eftersom han ikke længere kunde dolge
 den; thi jo mere han tænkte at vilde aflaae de
 Tanker, jo større blev hans Længsel. Anden
 Dagen blev Binden god, at de maatte gaae til
 Seyls; dette forarsagede Sorg og Længsel paa
 begge Sider, at Indiana og Eistrand ikke kun-
 de komme tilsammen; Galmeye, som saae at
 Dronningen var sorrigfuld, tog sig den Frihed

til og spurgte om Aarsagen og sagde: Naadige Dronning! hvad er Aarsagen i deres Bedrøvelse, efterdi vi haver saa deylig en Bind, at hun kunde komme til sin Lyksalighed og Fornøielse? Indiana svarede med grædende Taarer: Binden og Lykken er mig god, men mit Hierte tager ingen Deel i den Lyksalighed jeg kand vente, men formeerer kun min Bedrøvelse. Galmene spurgte: hvoraf kommer det? Dronningen sagde: Jeg haver alle Tider befundet din Troeskab, derfor kand jeg ikke dolge denne min Sorg for dig, men jeg er skamsuld at aabenbare det: Galmene svarede: Naadigste Dronning! de maa ikke skamme sig for mig, og med det samme faldt paa Knæ og soer, at være hende troe i alt hvad hun aabenbarede for hende! Indiana skiftede Farver nogle Gange da hun skulde tale, og begyndte da saaledes: Hvad tykkes dig Galmene! er jeg værd at kaldes en Keyserlig Prindsesse, en Dronning af Spanien, der er forelsket i den jeg ikke burde? Jeg elsker Eistrand min ærvigste Fiende, som jeg tilforn ikke kunde lide, uden for mit Faders og Broders skyld, og for han var mit Konges Fætter og Sendebud, maatte lade mig forsone, og ære ham imod min Villie, men nu elsker jeg ham, længes efter ham, og haver ingen Høe, uden han er hos mig; jeg kand ikke

vide hvorledes det er mig pa kommet. Galmene
 sukede og havde ont af Dronningen, dog torde
 hun ikke nævne noget om Driken; thi hun vidste
 vel at det vilde koste hendes Liv, derfor svarede
 hun: Naadigste Dronning! det er ikke at un-
 dre paa, at de elsker Eistrand, han er det værd,
 han er en Fyrstelig Prinds, og derhos en deylig
 og artig Herre; jeg bekiender at det er ilde gjort,
 efterdi de skal være en andens Gemahl, mens
 naar det ikke andet kand være, maa de skikke sig
 derudi; jeg saae nok paa Eistrands Dyen, at
 han elskede Dronningen ligesaa meget, og tør
 vel ikke aabenbare det, og synes jeg, om Vin-
 den falder contrair at vi kommer til Ankers, kun-
 de de, om saa behager dem, sende Bud efter Eis-
 strand. Indiana svarede: Jeg veed han ikke
 tør komme uden min Befaling, men som det
 ikke staaer et ringe Fruentimmer vel an at sende
 Bud efter en Mandsperson, og langt mindre
 mig, som er af høy Stand, at gjøre slige Ting;
 men hvad skal jeg gjøre? mit Hierte vil ikke til-
 stæde andet, end at det maa saa skee.

Imidlertid blev Bøjret stille og Skibene gik
 til Ankers; Dronningen tog da Anledning af,
 at hun havde budet ham til at spise med sig den
 forige Dag, og det blev forhindret, sendre da
 Bud efter Eistrand, at komme til hende. Ingen
 var

var glædere end Eistrand, thi hans Længsel var
 nok saa stor, som Indianas, og vilde da give
 sin Kiærlighed tilkiende, om det end skulde koste
 hans Liv; han kom strax til Dronningens Skib
 og gik ind i hendes Gemak, hvor han fandt hende
 alleene med Salmeye, og efterat han havde hil-
 set hende, faldt han paa Knæ og sagde: Naas-
 digste Dronning! jeg veed vel at jeg haver for-
 brudt mit Liv om jeg aabenbarer det, men som
 deres Majestæt næst Guds Hielp haver tvende
 Gange givet mig mit Liv, saa haver de og den
 største Ret til at tage det, dermed uddrog han
 sit Sverd og leverede hende det, sigende: Skion-
 neste Indiana! annam da dette Sverd, som
 haver bedrøvet eders Hierte og dræbt den de elske-
 de, iglennemstik mit Hierte, der tor fordrifte sig
 til at elske den, som er min kiære Konges Brud
 og min bydende Dronning! dermed taugde han
 stille og ventede Svar. Den skionne Indiana
 forandrede sin Couleur, thi Blufærdigheds Farve
 overilede hendes skionne Ansigt, hun leverede
 ham sit Sverd igien og sagde: Edle Eistrand!
 dersom nu mit Hierte var i den Stand, som det
 var den Tid jeg havde det Sverd sidst i min
 Haand, da sparede jeg ikke eders Liv; men som
 eders Person haver fundet Plads i mit Hierte
 udi hans Stæd, som J dermed haver dræbt,

Kand jeg ikke andet tilstæde end at I maa elske mig, hvilket dog er mod min Kongelig Ære, og den Pligt jeg er min tilkommende Brudgom skyldig, ja med Skam og Bluse! maa jeg nu agbenbare det, som jeg gierne vilde dølge, men jeg er overvundet af mit Hierte; Eistrand tog sit Sværd og sagde med Glæde: maa jeg da elske den skionne Indiana, da er jeg lykkelig! Indiana svarede: Ja I maa elske mig, men dog uden at begiære noget, som skal besmitte min Kongelige og Jomfruelige Ære og besvære min Samvittighed. Eistrand sagde: Skal jeg da elske og ikke nyde? Ja, svarede Indiana! thi om I vil at jeg skal tilstæde eder, at I maa elske mig, og jeg igien eder, da skal I tilsværge mig, at I aldrig maa begiære mere end at kysse min Haand; thi mit Legeme er givet Kong Alfonsus og hører ham til, hvilket jeg og vil tilføre ham ubesmittet, og iligemaade holde min Egteseng reen saa længe han lever, men mit Hierte skal høre eder til, som jeg nu ikke meere er Mester over, derforuden maa I og tilsværge mig, at I hverken med Ord eller Gierning skal eftertravgte min Konges Liv, men elske og ære hannem i alle Maader, herefter som tilforn, ikke heller tænke til at nyde mere Gunst af mig saa længe han lever, uden han ved Døden afgaaer. Skionne Indiana! sagde

Eisstrand, det er alt for haard Domm, skal da
 lingen anden Kiærligheds Tegne bevises? Indis-
 ana svarede og: jeg skal klappe eders Kind, det
 er alt hvad I kand vende.

Eisstrand sukkede og sagde: Jeg skatterer mig
 da lykkelig, at jeg nyder deres Hierte, og vdi
 det andet maa jeg lade mig finde og efterkomme
 deres Befaling, dog imod min Villie, hvor-
 paa Eisstrand med oprakte Fingre tilsoer hende
 alt hvad hui begiærede, som før er meldt, ders
 paa rakte hun ham sin Haand, hvilken han hie-
 telig kyskede, og hun igien klappede ham paa
 Kindet, dermed vare de begge fornøyet, og
 overlagde med hverandre, hvorledes de best uden
 nogen Mistanke, kunde komme til at tale med
 hverandre, naar de kom til Spanien, thi lærte
 de at tale med hverandre paa deres Fingre. De
 kom da ofte tilfammen medens Skibene laae stille,
 men som hun frygtede at Folkene skulde tale ilde
 derom, bad hun ham tvinge sig, at ikke komme
 saa tit Ombord hos hende; thi den kloge Dron-
 ning vidste nok, at et ærefiær Jruentimmer staaer
 det altid an hvad enten hun er høj eller lav, at
 tage sig saa vel vare for det, som kunde give Nar-
 sag til et slemt Rygte, som for Gierningen i sig
 selv; Binden blæste god, og efter faae Dages
 Seylads kom de lykkelig til Spanien; Deres

Ankomst blev Kongen strax tilkiendegivet, og hver Mand kunde see af Skibenes Beprydelse, og de mange Frydestag, at de havde Dronningen ombord.

Kongen lod da med Glæde alting paa det kosteligste tillave at tage imod hende; Den Kongelige Jagt som skulde annamme hende fra Skibet, var forgyldt som en Rue, der med mange Flag og andet kosteligt var beprydet. Prinds Roderich tilligemed to andre Herrer reyste imod Dronningen, for at gratulere hendes Ankomst og føre hende i Land. Den Stæd hun skulde gaae i Land paa, var overtrækket med fint Skarlagen og en kostelig Trepport oprettet; Kongen med Ridderkabet, reede hen at tage imod hende. Da Jagten kom til Lands, toge de tvende Prindsen, Eistrand og Roderich og hjalp hende til Lands under en dertil Trompete-Klang, og mange Kanoners Løsning. Da Eistrand viste hende Kongen, blottede hun sit Ansigt. Kongen kom hende imod og omfavnede hende med stor Kiærlighed og Glæde, ja Kongen og alle de andre beskuede hende med største Forundring over hendes overmaade usigelige Deylighed.

Kongen omfavnede Eistrand med Glæde, og betakkede ham for den skionne Brud han havde tilført hannem. Saa gelejdede Kongen hende
til

til en kostelig Carer, og satte sig hos hende, renste saa hen til St. Laurentii Kloster, hvor de skulle vies. Indiana var meget vel fornøyet med Kongens Person, thi han var en anseelig Herre og elskede ham hiertelig; hun beklagede ved sig selv sin Daarlighed og Kiærlighed hun bar til Eistrand, som hun dog ikke kunde forhindre: hun beviiste dog Kongen stor Kiærlighed, saa han var hiertelig fornøyet. Anden Dagen efter hendes Ankomst blev Kongen og Dronningens viet tillsammans udi Kirken med overmaade stor Kongelig Pragt, hvor hun og samme Tid blev kronet med stor Herlighed og udblast for Dronning af Spanien udi alle Stæder med Trompet og Basuner. Dronningens Indtog til Madrit blev holdet med største Pragt og Herlighed, saa at der var stor Glæde og Fryd over det heele Rige. Hvad Eistrand ikke for var i Kongens Gunst, saa blev han siden Kongen gjorde ham til sit højestes Raad, og gav hannem samme Ridder-Orden han bar selv, foruden sit Contrasei, som var omfat med dyrebare Juveler af en stor Værdie, som han bar paa sit Bryst, foruden andre kostelige Gaver. Kongen vidste vel, at den store Raade Eistrand vedderfores, formerede Roderichs Had til hannem, og frygtede Kongen at han skulde giøre et For-

ræderie mod Eistrand; thi befalede Kongen Eistrand, at han nu som før skulde sove udi Kongens eget Sove-Gemak, som dog var imod Eistrands Villie, men han torde intet tale derimod; thi enhver kand vel tænke, at det var haardt for saadan en ung Herre at sove der, som han maatte see den han selv elskede, laae i en andens Arme; men som Eistrand var en dydefuld Herre, vidste han nok at skikke sig derudi, først fordi han elskede Kongen, for det andet maatte han holde den Eed han havde lovet og soret Dronningen; dog stod der et Skiermbræt imellem Kongens og Eistrands Seng. Alt dette gik Roderich haardt til Hierte, saa hans Forbitrelse mod Eistrand tilvorte daglig, derforuden var Roderich hiertelig forliebt udi Dronningens Skionhed, fra den første Dag han saae hende, saa at han misundede mest den Lykke Eistrand havde, i det han altid kunde være der hvor Kongen og Dronningen var, i den Stæd Roderich kom fielden iblandt dem, af Aarsag, at Kongen havde mærket, at Roderich engang udi en Enstighed havde givet nogle forliebte Miner til Dronningen; thi han vidste ikke saavel at dølge sig som Eistrand. Kongen og Dronningen levede da med hverand udi stor Kiærlighed og Fornøyselse, hun lod sig da undervise i den Roman-Catholiske Religion og

bevilste derudi en særdeles Gudsfrygtighed, derhos
 var hun meget gavmild mod de Fattige, og med-
 liden imod sine Undersaatter i at tale godt for dem
 hos Kongen, og gav altid Ringe og Fattige frie
 Adgang til at søge om Hielp; tre Gange om Aar
 ret tog hun sig fore, at læge de Syge af de Svag-
 heder hun kunde curere; saa hun for sin Dyd og
 Godhed blev høylig berømmet og elsket af sine
 Undersaattere. Men som de største Dyder maa
 lide den aller største Modgang, saa gif det og
 denne dydesulde Dronning. Roderich, som alt
 Ont kom afftæd, torde ikke mere lade sig mærke
 med den Rikærlighed han havde til Dronningen,
 men maatte lade sig nøye med at see hende. Som
 det var Dronningens Maade, naar Bæjret var
 got, at hun hver Eftermiddag gif med Salmeje
 spadserende udi Kongens skionne Hauge, da pas-
 fede Roderich paa hemmelig, og lagde sig iblandt
 Træerne, alleene for at see sig møet paa hende.
 Som han en Dag saa hemmelig skuilt ved et
 Lysthuus der var kunstig giort af Træer og Blom-
 ster, udi hvilket Dronningen pleyede at gaae ind,
 fik han at see Eistrand kom til Dronningen, han
 havde da i lang Tid ikke talt med hende, og esters
 at de havde hilset hverandre, satte de sig tilsam-
 men og talte med hverandre paa Indianisk Maal;
 dette kunde Roderich ikke forstaae, men vel see,
 at

at de talte sammen med venlige Miner, saa og at Eistrand kyste Dronningens Haand, og hun klappede ham paa Kindet, hvilket strax forarsagede de Tanker hos Roderich, at de elskede hverandre mere end de burde. Dette var da Band paa Roderichs Nolle, og haabede at faae Hævn over Eistrand og Dronningen; thi hun havde en Gang seet vredelig paa Roderich, da han udi en Ball havde givet nogle forliebte Miner til Dronningen dersfore satte han sig fore at aabenhare dette for Kongen, hvilket og skeede, en Dag han fandt Kongen allene og fortalte dette. Men som Kongen vidste, at Roderich var Eistrands Fiende, vilde han ikke troe ham, hvorpaa Roderich soer derpaa, at det var saa i sig selv, og bad at Kongen hemmelig vilde gaae i Haven, da skulde han selv see det, som Kongen og gjorde; den anden Dag satte Kongen sig i et Træ strax ved Lusthuset. Dronningen kom gaaende med Salmeye, og saae udi en Springbrynd som var ved Gangen tvært oven fra Træet, at Kongen sad i Træet, hun gik da udi Lusthuset og lod sig intet mærke, at hun saae Kongen. Imidlertid kom Eistrand gaaende og saae Dronningen staae i Lusthuset; hun talede paa sine Fingre til hancem, at Kongen var i Haugen. Eistrand gik da frem, bukkede sig ydmygeligen for Dronningen;

gen; hun saae vredt til ham og sagde: Hvorles
 des tør I understaae eder at møde mig igien her
 i Dag? Erindrer I eder ikke, at jeg i Gaar
 straffede eder derfor? Eistrand bøjede sig til
 Jorden for Dronningen og sagde: Allernaadig-
 ste Dronning! de pardonerer mig, thi jeg i
 Sandhed ikke vidste at Dronningen var i Hau-
 gen, siden Bøjret er saa dunkelt, jeg bekiender,
 at jeg og usforvarende i Gaar kom dem i Møde,
 jeg skal ikke herefter fordrifte mig at komme i
 Haven, naar jeg veed deres Majestæt er der, jeg
 beder denne Gang ydmygeligen om Forladelse!
 Dermed gik Eistrand bort. Dronningen sagde
 til Galmeje: Vil Eistrand ikke holde sig herfra,
 naar jeg er i Haugen, skal jeg vist sige Kongen
 dette; thi jeg vil ikke vide enten af Eistrand eller
 nogen andens Nærværelse uden Kongen er hos.
 Naadigste Dronning! svarede Galmeje, det
 var alt for haard Dom mod Eistrand, han er
 nok saa artig en Herre, at han ikke af Forsæt
 havde gaaet her ind, om han havde vidst deres
 Majestæt havde været her, men han kom beg-
 ge Gange usforvarende. Dronningen sagde:
 Det kand være lige meget, men det var ikke got
 det skulle skee tiere; der skulde vel findes de, der
 vilde domme derom, siden at Eistrand fulgte mig
 hid; thi Verden taalder ikke at see noget, den jo
 dom.

dommer strax ilde om. Alt dette hørde Kongen,
 og tænkte: at Roderich havde lønet, hvorpaa
 han blev meget vred paa ham, at han i lang Tid
 ikke vilde tale til ham, men lod sig dog ikke mærke
 noget, hverken for Dronningen eller Eistrand
 derom, men de toge sig saa vel vare, at Kongen
 ikke havde ringeste Mistanke til dem. Ved sam-
 me Tid begyndte Statholderen i Asturien at re-
 bellere mod Kongen, og havde samlet en Armee
 af 30000 Mænd. Kongen lod i Hast udrede
 en stor Krigshær imod dem, for hvilken Eis-
 strand blev gjort til en Anfører, han tilligemed
 Roderich og andre Generaler, reyste da efter Af-
 skeed med Kongen og Dronningen til Asturien,
 med en Armee af 40000 Mænd til Hæst og Fods,
 og kom saae Dage efter deres Ankomst i en blod-
 dig Træfning med Fienden. Eistrand gav Ro-
 derich den høyre Fløj, at kommandere, og selv
 toeg han den venstre; de anfaldt da Fienden med
 største Tapperhed; Eistrand, som havde den
 haardeste Post mod Fiendens høyre Fløj, hvilken
 Statholderen selv commanderede, lod da see sin
 Tapperhed, i det han efter en Times blodig Fægt-
 ning, slog ey alleene Fienden paa Flugt, men
 endogsaa saarede Statholderen og tog ham til
 Fange. Eistrand lod sine Generaler forfølge
 Fienden, og tog nogle Tusinde med sig, at und-
 sætte

sætte den højre Fløj, som var reede til at flye, og da Eistrand kom, satte han dem strax udi Orden og opmuntrede dem til Tapperhed; de anfaldt Fienden paa nye, og kom Roderich til Hielp, som var omringet af Fienden, formedelsst han havde givet sig for langt blandt Fienden, og fik mange Saar og havde mistet sin Hæst, stod nu og slog til Fods, samt var nær tagen til Fange. Eistrand kom da iblandt Fienden for at frelse Roderich og slog strax en Ridder fra sin Hæst og selv hielp Roderich derpaa, eftersom han var ilde saaret, og fik selv mange Saar for at frelse hans Liv; han stridde da mandelig og slog Fienden atter paa Flugt og erobrede deres hele Lejr og fik stort Bytte. Roderich blev ført i sin Tælt at forbindes; Eistrand blev og forbundet, men som hans Saar var ikke saa farlige, gjorde han strax Anstalt, at belejre Stæderne hvor Fienden havde taget sin Tilflugt, han indtog en Stad efter den anden, som gav sig med Accord igien i Kongens Raade. Da det blev Kongen kundgjort, reyste han selv imod ham med Blæde, og lod Eistrand indføre som en Seyerherre med stor Triumph, Statholderen, som en Forræder, blev haardelig fængslet og efter foregaaende Dom mistede sit Hoved. Dronningen lægte da begge Vrindserne med sin kostelige Salve, at de blev vel

tilpas igjen; Kongen lod og give af samme Salve til de andre Saarede, at de blev vel tilpas igjen. Eistrand kom da fremdeles i større Naade, saa han aldrig var fra Kongen; men naar Kongen og Dronningen gik sammen udi Haven, var Eistrand med, og med Fornoyelse kunde høre, naar Dronningen slog paa sin Zither for Kongen og om Aftenen spillede han Kort og Skakrassel med dem, saa Eistrand levede vel fornøyet.

Roderich fortrod dette hiertelig og speculerede paa alt hvad han kunde, at bringe ham i Kongens Unaade og forglemte den Belgierning Eistrand gjorde ham, da han feele hans Liv i Slaget, og som han stadig indbildte sig af det han saae i Haven, at Eistrand og Dronningen elskede hinanden, tænkte han vist, siden Eistrand sov i samme Gemak som Dronningen, han da søgte Lejlighed naar Kongen sov, at komme til hende, derfor kjøbte Roderich en liden Morian til at han stael sig ind udi Kongens Sove-Gemak, og lagde sig under Dronningens Seng. Dronningen og Kongen havde hver sin Seng, dog stod de tilsammen under et Omhæng. En Nat dristede Eistrand sig til, da Kongen og Dronningen sov, og gik til Dronningens Seng, af stor Rærlighed vilde see hende; thi der hængte alle Tider tvende Solv Lamber i Gemakket, som brændte Nat.

Matten igiennem; Dronningen havde lagt sin
 Haand uden for Sengen og sov haardt, og siden
 han efter sin Hiemkomst ikke havde talt med hende
 om eene, eller kysset hendes Haand, faldt han
 paa Knae for Sengen og kyste hendes Haand,
 og det samme rørte Dronningen sig, og Eistrand
 sprang saa hastig til sin Seng, at hun det ikke
 opdagede; thi han kunde mange kunstige Spring,
 som ingen kunde giøre ham efter. Dette mærkede
 Morianen vel og fortalte Roderich altsammen
 om Morgenen. Roderich, som havde sadt sig
 for, ikke at sige Kongen mere derom, uden
 han kunde bevise Sandhed, efterdi Kongen troede
 ham intet, tog han til sig tvende Officerer,
 som ikke var Eistrand gunstig, for han for deres
 Forsæelse udi sidste Slag havde straffet dem, og
 ligik saa hemmelig udi Kongens Sove-Gemak,
 og skjulte sig med dem under Tapetseriet ved
 Dronningens Seng; Roderich havde hemmelig
 sig, da de sov, strøet gandske tykt sin Sand
 paa Gulvet, at Eistrands Fodspor kunde fiendes.
 Da Eistrand vaagnede op, vilde han
 gaae hen og betragte Dronningen, blev
 han vaer Sanden, og vilde ikke lade see sit Fods-
 spor, men sprang sit kunstige Spring, hen til
 Dronningens Seng, at det ikke kunde fiendes i
 Sanden, men af Springet begyndte hans Næse

at bløde, og som han kyste Dronningens Haand, overbløde han hende; hun vaagnede i det samme, thi vilde Eistrand ikke at hun skulde see ham, thi han frygtede hendes Brede, og vidste vel, at det ikke havde blevet ham tilladt at komme nær hendes Seng; thi vendte han sig saa hastig fra Sengen, og vilde have sprunget tilbage, men i det samme kom Roderich frem og greb fat paa ham og sagde: Hey du Forræder! her skal du bie i dine Misgierninger; haver du understaaet dig, at besmitte Kongens Egteseng, saa skal du og lide derfor. Kongen vaagnede og blev forstræffet, de holdt Eistrand fast og sagde: At de havde grebet ham i Sengen med Dronningen, og fortalte Kongen om hans kunstige Sprang, og viiste ham, hvor han havde overblødt Dronningen; Kongen, som da saae dette, troede det fuldkommen og udaf Forbittrelse og Brede befalede, at de begge skulde fængsles! de begyndte begge at undskylde sig, men Kongen vilde ikke høre et Ord; de blev da fort i Fængsel, Dronningen udi et Gemak og Eistrand udi Fange-taakst. Om Morgenen blev det overalt kundgiort og enhver beklagede den fromme Dronning, saavelsom Eistrand, og de fleste domte, at det var et Forræderie mod dem.

Roderich og endeel af Kongens Raad, drev da af al Magt paa deres Undergang; thi de

havde nu faaet sin Glæde, at de kunde hævne
 sig paa Eistrand, for han talte dem saa haard
 til, da han skulde reyse til Indien; thi blev da
 Retten sadt, Bidnerne affhørt og endelig Dom-
 men affagt, at Dronningen efter deres Lands
 Lov og Ret skulde brændes, og Eistrand dømt til
 at hænges og siden parteres. Dronningen be-
 hjæredede at hun enten maatte tale med Kongen
 eller og skrive ham til; Eistrand iligemaade, men
 Moderich forhindrede det at det blev dem ikke
 tilladt, men Dommen blev dem forkyndt, at
 de skulde bereede sig til Døden. Kongen havde
 dog gierne seet, at Dommen ikke havde bleven saa
 haard, men Lands Lov og Ret, som han havde
 givet dem under, maatte have sin Gang; thi gik
 dog Kongen dog meget (i sin Brede) haardt til
 Hierte, da han skulde underskrive deres Dom,
 at han besvimeede og maatte gaae til Sengs. Mo-
 derich kom strax til Kongen og sagde: Naadigste
 Konge! Kænd de tage sig saa nær til Hierte?
 saadanne udædiffe og utroe Menneffers Død, der
 oordrifter sig i Kongens Nærvaræelse og eget Ge-
 nmaal at bedrive saadanne stemme Gierninger, og
 maaskee i Fremtiden gjort det værre, i at dræbe
 Kongens egen Person, saa der er større Marsag
 end glædes over, at det er aabenbaret, saa de
 end faae sin tilbørlige Straf. Kongen svarede:

Din Tale er ret Roderich, dog er det ligesom min
 Herte tilfagde mig at de vare uskyldige, da jeg
 underskrev Dommen, som trykker min Sam-
 vittighed, derfor besvær jeg dig ved den levende
 Gud, at du siger mig ret Sandhed, om du saae at
 Zistrand var i Sengen hos min Dronning? Rode-
 rich faldt da paa Knæ for Kongen, og med op-
 rakte Fingre soer en dyr Eed derpaa, at det var
 sandt han saae dem i Sengen sammen. Kongen
 græd og sagde: At han aldrig kunde troet dette;
 thi Dronningen havde alle Tider været saa kær-
 og dydefuld, som han kunde ønske. Roderich
 svarede: det var hendes Kloghed, at anstille sig
 saa, for at gjøre Kongen troehiertig; thi han
 kand vel tænke, at de Underveys er kommen i
 Kiendskab, og brugt deres Ubluherd Underveys,
 derfor kunde de nu ikke bare sig længer. Kongen
 svarede og sagde: Men Roderich! er det ikke skeet
 siden, da var det ikke tilforn, thi jeg fandt In-
 diana, en reen Jomfru for mig, det kand jeg
 sværge. Roderich svarede: enten det er skeet for
 eller siden, saa er Kongen bedragen, det veed
 jeg; thi jeg saae det ikke allene, men med tvende
 Bidner, og Matten for laae der en liden Mo-
 rian under Sengen, som saae det sanime, hvort-
 fore jeg med Bidner gif i Gemakket, for at be-
 vise hvad jeg for havde seet, som Kongen ikke
 vilde

Milde have troet tilforn, thi skulde det være Kon-
 gen en stor Spot for andre Kongeriger at høre,
 om de ikke skulde faae sin fortlente Løn, naar det
 var saa beviisligt for alle. Kongen var meget
 bedrovet; dog maatte han troe hvad Roderich
 sagde, og lod det blive derved. Galmeye var
 isertelig bedrovet over Dronningens Ulykke, es-
 speciendi hendes Moder og hun var Aarsag dertil,
 men som hun var bange for Livet, dogte hun det;
 man opvartede Dronningen udi Fængslet og for-
 andrede sig over Dronningens Frimodighed og
 sagde: Deres Majestæt er meget frimodig og
 uaalmodig i denne deres bedrovede Tilstand, som
 andres mig over. Dronningen svarede: hvor-
 for skal jeg være utaalmodig? Jeg haver en god
 Samvittighed, og Gud veed jeg er uskyldig, der-
 for styrker han mit Hjerre, at jeg ikke agter om
 at jeg skal lide; det eneste smertter mig, at min
 kongelig Ære er saa skammelig besmittet, og
 for Verden maa agtes skyldig, men jeg stoler
 paa Guds Retfærdighed, at han hører min
 Bøn og ladet dog engang min Uskyldighed kom-
 me for Dagen, endskiont jeg maa doe en skam-
 melig Død, og den forskædelige Straf jeg maa
 lide, er for mit Hjerre haver elsket den jeg ikke
 harde, som dog haver været imod min Villie,
 som jeg kunde have afvendt det, som Gud best

veed; da hun sagde dette, begyndte Galmene at græde saa bitterlig, thi det Ord rørte haardt hendes Hierte og Samvittighed; men Dronningen tænkte, at hun græd af Medynk over hende.

Den ædle Eistrand iligemaade beklagede sin Ulyksalighed for sin Hofmester, som altid var hos ham og sagde: Alt dette er jeg selv skyldig i, havde jeg annammet Kongens Tilbud, da han tilbød mig, at giøre mig til sin Arving, havde jeg været dette foruden, men jeg frygtede dog at Roderich skulde giøre mig Uroe, men nu har han giort mig værre, jeg maa nu dømmes til Døde, og agtes skyldig for det jeg ikke har bedrøvet, dog straffes jeg med Billighed for det, mit Hierte haver understaaet sig, at elske min Konges Gemal, han som haver elsket mig saahøyt og giort mig saa meget Gode, men det var ey tilfor mine Tanker, haver og gierne vildet det afhindret og veed ikke hvor jeg er kommen i saadan utilbørlig Kierligheds Tanker, thi jeg ansaae fra den første altid hendes store Dejslighed, som alle mine tilbøde, uden ringeste Kierlighed, men ikkun med Glæde at fornøye min Konge, saa Gud ved det er imod min Billie; og forbandet være den Dag, da jeg først fik det i Tanker, derfor kender jeg mig skyldig til Døden; Jeg beklager ikke mit Liv, mens den skionne og uskyldige
 Diana,

diana, hun sov sødt og vidste ikke af mit Fores
tagende, ikke heller havde hendes Kydste Hierte
tilstædt mig at komme nær hendes Seng, om hun
det havde vidst, mens ach! jeg er allene skyldig
at døe og ikke hun; thi min overflødige og daar-
lige Kiærlighed er derudi Uarsagen. Eistrands
Hofmester græd og sagde: Naadigste Prinds!
jæg haver tilforet eders Forældre, aldrig at for-
lade eder i nogen Nød, som jeg og hidtil reedelig
haver holdet, men nu veed jeg ikke hvormed jeg
kand staae eder bie, uden det er eders Villie, at
jeg hemmelig reyser hen til Asturien og andre Stæ-
der, som jeg veed er eders Venner for den store
Naade I bevistte dem, da I indtog Landet, og
uden at lide nogen Straf, bragte dem udi Kon-
gens Naade igien, og søge dem om Hielp, at saa
saalet saa mange Folk, at jeg med dem kand
tage eder med Magt fra dem, der skal føre eder
til Retterstedet. Eistrand svarede: er det dig
muelig at udrette dette, da gjør dit Bedste; thi
Livet er kiært at frelse, og helst fra en sammelig
Død, dog kand du ikke faae Indiana frelst, da
begiærer jeg ikke heller at leve. Hofmesteren sagde:
jeg skal gjøre mit Beste for eder begge, men naar
min Prinds først er frelst og haver Hast, Har-
nist og brave Folk, tvivler jeg ikke paa Dron-
ningens Frelse; dermed tog han Afsked fra Eis-

strand og reynste derhen, hvor han samlede en stor Deel Folk, som hemmelig udrustede sig; thi de elskede Tistrand høst og gierne var reede at bove sit Liv for hannem og Dronningen. Endelig fremskinnede den bedrøvelige Dag, paa hvilke disse høye Personer skulle doe. Solen overtækte sig med mørke Skyer, ligesom hun ikke vilde see paa deres Død; Den gandske Stad var opfyldt med Graad og Skrig, ligesom de vilde vidne om deres Uskyldighed; de tvende Munkke for hvilke Dronningen og Tistrand havde skriftet og faaet Afløsning, begiærede Audientz hos Kongen, at tilkiendegive deres Uskyldighed, men det blev dem ikke tilladt af Roderich, som lod dem begge fængsle, at de ikke for den gemeene Mand skulde udraabe deres Uskyldighed, saa der var intet som kunde frelse dem, men disse høye Personer maatte nu være som et Spectakel paa Lykkens Ubestandighed, og paa Herregunstens Foranderlighed, thi saae Dage tilforn vare de Kongens allerhøieste Benner og udi høieste Ære, men nu maatte de med Forsmædelse udsøres, som de allerflemmeste Misdædere, saa foranderlig og ubestandig er denne Verdens Ære og Herlighed.

Den ædle Tistrand, blev da tiilig om Morgen udført til Ketterpladsen; han sad bagbunden til Hæst med en stor Deel bevæbnede Soldater,

og derhos deres Commanderende Officerer havde
 Roderich udledt af Eistrands værste Fiender og
 Uvenner. Da han kom til Pladsen, lod hans
 Hofmester see sin Trooskab mod sin Herre, i det
 han med et Folge af 1000de Mænd overfaldt de
 som forde Eistrand og ihjelslog for Fod; selv leste
 han sin Prinds, og gav ham Hæst, Harnisk,
 Sverd og Skjold. Da den ædle Eistrand kom
 til Hæst, værgede han sig som en Løve, og ødes
 lagde alle sine Fiender, at ikke een undkom der
 kunde bringe Tidende derom. Et par Dage efter
 blev den skionne Indiana udført, den bedrøvede
 Galmene faldt ned for hendes Fødder og græd saa
 bitterlig, at alle maatte hukes derover; hun begynde
 rede at tale med Kongen, førend Dronningen skulde
 udføres, men Roderich lod befale at holde hende
 under Forvaring, at hun ikke skulde komme til
 Kongen; Dronningen saae vel bedrøvet ud, dog
 var hun særdeeles frimodig, hun var ganske hvid
 klædt, og blev sadt udi en sort Bogn overtrukket
 med sorte Sørge-Floer med 6 sorte Hæster for.
 Roderich førte Commando over Livogarden, som
 bevæbnet havde omringet Bognen og blev hørt
 et stort Jammerkrig af den gemeene Almue, at
 det hørtes til Skyerne, særdeeles paa de fattige,
 saa at der var en stor Hysten og Graad udi alle
 Gader, og begyndte Almuen saa got som at re-

bellere, og med vilde Magt tage Dronningen, havde ikke Guarden ihjelslaget nogle, hvorover de andre bleve stille.

Som nu Dronningen skulde udaf Bognen, kom en Hedensk Konge frem, som var spedalsk og alt hans Folk ligesaa; Denne Spedalske begjærede, at de vilde give ham Dronningen, saa skulde hendes Levnet blive værre end Døden, og blive ligeledes spedalsk, som de andre. Dette behagede Roderich vel, sendte derfor Bud til Kongen, om han vilde det tilstæde. Kongen, som da var baade bedrovet og forbitret, lod svare: At Lands Lov havde hende nu udi sin Magt, og at de kunde giøre som de med en god Samvittighed vilde forsvare. Saa blev hun atter dømt, at hun skulde leveres den spedalske Konge; men Dronningen bad at de vilde lade hende døe; thi dertil var hun bereedt, men hendes Bøn blev ikke hørt, og blev leveret den spedalske Konge. Man saae da med Forundring, at da hun skulde døe, færdie hun ikke en Taar af hendes Øyne, men da hun skulde med den spedalske Konge, strøms mede Taarene ned af hendes Øyne, saa der var en stor Ænk at see denne døylige Dronning, der var ligere end Engel end som et Menneske, leveres saa hæslig en Mand; han lod da sætte hende paa Hæsten hos sig og reed sin Bey med hende.

Alt dette saae Eistrand med Bedrøvelse paa, som
 med sit Folk saae hemmelig laae skjult i Skoven,
 og ikke torde nærme sig til Nætterpladsen, for den
 store Mængde Krigsfolk; thi Roderich havde la-
 det samle nogle Tusinde, da han fornam Al-
 muen rebellerte, saa at Eistrands Anslog til
 Dronning frelse syntes at slaae Fejl, men da Ei-
 strand saae, at Dronningen blev givet den spedals-
 ke Konge, fattede han Mod til sig, og gav Algt
 paa hvad Bey han tog, hvorpaa han reyste fort
 med sine Folk og lagde sig udi Beyen for ham,
 slog saa ihjel den spedalske Konge med alt hans
 Folk, og tog Dronningen uskad fra dem. Dron-
 ningen var da meget svag, thi hun af Angest
 havde ofte besvoimet Undervejs. Eistrand førde
 hende udi en vild Skov, efterat han havde beløn-
 net og afstakket det Folk, som der havde frelst dem
 fra Døden; hans Hofmester forlod hannem ikke,
 men vilde lide Ont og Got med ham, byggede
 en Lovhytte, som de skulde hvile sig udi, og tæk-
 kede den med Bark som de toge af Træerne;
 Da Dronningen kom nu noget til sig selv, be-
 gyndte hun at græde bitterlig; Eistrand søgte
 paa beste Maade at trøste hende og sagde: Maa-
 digste Dronning! giv eder tilfreds, og lader os
 takke Gud, at vi begge ere undkomne med Livet!
 Dronningen svarede: ædle Eistrand! jeg haver
 næst

næst Gud Marsag at takke eder, fordi I haver frelst mig fra det som var værre end som Døden; men hvad er det saa mere? Døden havde været mig langt kærere; thi da maaskee havde mange dømt mig uskyldig, mens naar de nu faaer høre, at I selv er frelst og tillige haver frelst mig, og ført mig bort med eder; da dømmes jeg for sultkommen skyldig af alle. Eistrand svarede: Kionneste Indiana! lad dem nu domme hvad de vil, og vær fornøjet at være i Frihed, skiont vi er udi en vild Skov. Derpaa sagde Indiana: Ja vi ere udi Frihed, dog med Skamme, og veed ey at faae noget til Livs Ophold. Eistrand svarede: derfor maa Dronningen ikke sørge, thi min Hofmester skal hemmelig reyse hen og skaffe os Underholdning; thi jeg haver Guld og Penge nok, men det værste er, at jeg ey kand skaffe eders Majestæt den Magelighed, som jeg gierne ønskede! Indiana svarede: jeg faaer vel skikke mig derudi, dog saae jeg helst om det kunde lade sig gjøre, at jeg reyste hemmelig langt herse og komme til noget Kloster, at jeg der kunde henleve min Tid. Eistrand svarede Dronningen saaledes: at det var umuelig at det kunde skee, thi hun kunde vel tænke, at naar det er bitterlig, at vi ere frelste, at da Kongen og Roderich skulde gjøre sit Beste, at opspørge os udi alle optænkelige

Maa

Maader og Stæder, thi det var nu aldeles ingen Raad for, til at see Leylighed, at komme deris fra. Indiana var meget bedrøvet derover, dog maatte hun tage til Takke med denne liden Lyshytte, hvorudi de af Græs havde tillavet to Sengge; Da de nu skulle gaae til Sengs, vilde Indiana legge sig allene i den Seng, som Hofmesteren havde reed til sig; Da kom Zistrand og faldt i Knæ for hende og sagde: Skionne Indiana! skal jeg da være saa uslykkelig, at jeg for al min Møye og store Kiærlighed ikke maa ligge ved eders Side; jeg meener deres Majestæt er alt frie fra det Egtteskab med Kong Alfonsus, efterdi han haver eder givet til Retten at dommes til Døde, og dermed selv gjort Skilsmissten; jeg beklager ikkun, at jeg ikke kand tilbyde dem en Kongelig Krone, som de før havde, tør ders for ikke understaae mig at tilbyde dem et lidet Fyrstendomme, men mit Hierte stoler paa deres Dyder og Kiærlighed, saa jeg haaber, at de nu vil giøre mig suldkommen lykkelig. Indiana svarede: Nej ingenlunde! jeg er endnu Kong Alfonsi ægte Gemahl, og skal holde mig derfor saa længe jeg lever; At han haver ladet domme mig til Døde, det er efter vore Fienders Angivelse, derfor vil jeg ikke giøre mig selv skyldig og besvære min Samvittighed! var jeg foruden

Egte

Egteskab, skulde eders Fyrstendomme være mig
 ligesaa kjær som et Kongerige, thi en ret Ricer-
 lighed er fornøyet i alle Ting, derfor beder jeg
 eder, at saafremt I vil elskes af mig, og ikke
 see mig død for eders Hænder, da begiærer intet
 af mig, end det jeg tilforn haver tilladt eder.
 Eustrand græd for hendes Fodder og sagde: maa
 jeg da ikke tillades at sove ved eders Side, jeg
 skal paa nye tilsværge eder, at jeg aldrig vil be-
 giære mere end kysse eders Haand. Da svaa-
 rede Indiana og sagde: Da maa I tilsværge
 mig, at lægge et dragende Sverd mellem eder
 og mig, dette tilføer Eustrand hende. Saa
 lagde Eustrand og den skionne Indiana sig tilsam-
 men, men et dragende Sverd laae imellem dem.
 I den Tilstand levede de lang Tid, Hofmesteren
 gif paa Jagt og skiod adskilligt Bilt og lavede
 det til for dem; naar de fattedes Mad eller an-
 den Fornødenhed, forklæde Hofmesteren sig,
 drog til næste Kiøbstæd og fik kiøbt alt det de
 havde fornøden; Den Stæd de var paa, var
 en deylig og fornøyelig Ort, et got Vand og ad-
 skillig Slags Frugt til at spise; der var ikke heller
 vilde Dyr, der kunde giøre dem Skade; deres
 Hytte var giort saa tæt, at intet Regn kunde
 komme derind, og havde altid det som de behø-
 vede til deres Underholdning, og efterdi udi de
 Lande

Lande er ingen Vinter, levede de meget fornøyet i det de alle Tider kunde være tilsammen.

I Madrit udi Kongens Hoff, var en stor Allarm, da de fik at høre, at Eistrand havde frelst baade sig og Dronningen; der blev da udsendt paa alle Beye og Stier, der kunde op tænkes, at søge og spørge efter dem; Roderich bed en stor Sum Penge ud, om de kunde skaffe dem død eller levende tilbage; alle Reysende og andre, ja den ringeste Betler blev udsendt til at eftersøge dem. Spaniens Skibe, som gik fra Landet, blev med Stid visiteret, saa der var ingen Raad for Eistrand og Dronningen at komme ud af Landet, men maatte blive paa det Sted som de var; thi Hofmesteren, naar han saa hemmelig reyste til Stæderne, gav dem tilkiende alt hvad de talte om dem, saa der var ingen Raad for Eistrand og Dronningen at komme nogenstæds, men maatte blive der, som de var udi tre gandske Aar. Smidlertid gjorde Roderich sit Bedste at søge Kongens Gunst, og efter sin Faders Hielp, som Kongen elskede, blev da givet sin Arve-Rettighed og declareret for Kronprinds og Arve-Herre til Spanien efter Kongens Død! han var da stæds hos Kongen, og reyste alle Tider med ham, hvor han fortalte meget om adskillige Omstændigheder, og dermed

søgte

søgte at sætte sig fast i Kongens Naade, som og
 skeede; thi han fik strax de største af Kongens
 høje Ministre paa sin Side, og til sin Interesse
 overtalte Kongen til at lægge store Skatter og
 Byrder paa Undersaatterne, som han foregav
 skulde berige Kongens Skatkammer, saa at
 Spanien var da under ligesaa stor Evang
 som Tyrker og Barbarer, de fik ogsaa over-
 zalt Kongen til, ikke at tage imod Supliques,
 og braagte fore, at det var Kongen til akt for
 stor Besvær, som ellers havde nok at tænke
 paa, og dermed borttog Undersaatterne sin Fri-
 hed, at klage sin Nød for Kongen, paa det de
 kunde handle med dem efter deres egen Villie;
 Roderich med de andre florerede og oplagde store
 Summa Penger, men den mindste Deel kom i
 Kongens Cassa, Landet blev ruineret og Under-
 saatterne i saadan Evang, som Børn der ilde med-
 handles af Tienere, og ikke klage det for deres
 Fader; men alt dette practiserede Roderich for
 at drage Undersaatternes Hierte fra Kongen; thi
 al Skylden blev lagt paa ham, paa det Rode-
 rich desto lettere kunde komme til sit Forsæt.
 Det hendte sig imidlertid, at en af de Officierer
 som var med Roderich i Kongens Gemak og toeg
 Lustrand, blev hæftig syg til Døden, og hans
 Samvittighed plagede ham saa haardt, at han

maatte aabenbare for Kongen, at han havde
 omhyet paa Eistrand og Dronningen; sagde og, at
 man ikke saa dem i Sengen sammen, men vel
 saa at Eistrand knælede for Sengen og kyste
 Dronningens Haand, men hun sov; det samme
 tilstod han og for sin Skrifte-Fader og døde udi
 Troortvivlelse og Elendighed. Den anden Officier
 bad Kongen kalde for sig, og befalede at sige
 Sandheden; ellers skulde han pines; han faldt
 paa Knæ for Kongen, og bekiendte da ilige-
 maade som den anden og aabenbarede, at Ko-
 nigsrich havde kjøbt ham til, at sige andet end som
 man saa, derforuden havde de og selv Had til Eis-
 trand, som og hjalp til med, thi begjærede han
 heller at døe end at leve, thi hans Samvittighed
 plagede ham daglig, men Kongen lod forvare
 ham til videre, til der blev flere Bidner; Da
 man derefter som Kongen var allene i sin Have,
 og sad udi mange Bekymringer over dette, kom
 to forommeldte Munke, og bad de maatte
 høre den Raade at tale med Kongen, som og
 gav dem tilladt, begyndte de begge at fortælle
 Kongen hvad Eistrand og Dronningen havde
 skriftet for dem, og vilde gaae til sin Død der-
 for, at de vare uskyldige for det de blev dømt
 for; thi laae det paa deres Samvittighed at døe
 saadant, om de skulde findes, de da maatte kon-

me i Naade igien; thi de var forsikkert paa, efter den Bekiendelse de da gjorde for dem, at de vare uskyldige. Kongen faldt i mange Tanker derover, og spurgte dem: hvorfor de ikke strax aabenbarede det? De svarede: at Roderich lod dem fængsle, da de begiærede at tale med Kongen. Over denne Bekiendelse, fik Kongen atter Mistanke til Roderich, dog var han saa indtagen af det han saae, at Eistrand blev tagen ved Dronningens Seng, at han ikke kunde ret troe, at de vare uskyldige, dog gif det Kongen haardt til Hierte, naar han nu estertænkte alle disse Bidner, og fik omsider en hemmelig Had til Roderich, alligevel han lod sig ikke mærke deraf med. Roderich vidste saavel at hykle for Kongen, at han snart bragte ham i andre Tanker, og sagde: at de tvende Munke vare kiøbte til at sige saadant; om den Officier som døde, sagde han, at han talte det i Raserie; og at den anden sagde det af Frygt, han ey skulde blive piint, saa Kongen ey vidste hvad han skulde troe; Dog havde Kongen stor Godhed for Dronningen; thi hendes elskelige Skionhed og Dyder var stedse for hans Øyen, at han gierne onskede at hun var uskyldig, Eistrand iligemaade; thi Kongen estertænkte alt hvad Eistrand havde udstaaet for ham, og hvor ofte han havde frelst hans Liv og Sand,

Mand, og været udi stor Livs Fare for ham, thi
 angiorde det ham ondt at de skulde lide saa uskyldig;
 Han tænkte da stedse derpaa, og ønskede inderlig
 (som han engang laae paa sin Seng) at Gud
 vilde aabenbare Sandheden derom; Kongen sov
 Da hen og drømte, at en kom og sagde til ham:
 maar du rider paa Jagt ved Toledon, saaer du
 nat see deres Uskyldighed og reedelige Kiærlighed;
 Da Kongen vaagnede, blev han underlig over
 Denne Drom, og beredde sig strax til at reyse paa
 Jagt. Roderich og mange af Herrerne fulgte
 med Kongen, hvor han da fortalte dem sin Drom,
 og anstillede en Jagt udi den lystige Skov strax
 ved Staden, og som de jagede langt ind i Sko-
 ven, bleve de forvildede og Natten kom dem paa,
 der var ingen hos Kongen, uden Roderich og en
 Kammertiener; de reed da heele Natten blandt
 Træerne, og kom alt længere og længere ind i
 Skoven; da det begyndte at dages, fandtes der
 en liden Bey, den fulgte de efter, og kom lige
 hen til Eistrands Lovhytte, dog Kongen tænkte
 ikke han var der; hans Hofmester var opstaaet
 og efter Sædvane gaaet paa Jagt, og taget med
 sig en liden Hund, som ellers gav dem Varsel.
 Eistrand og Indiana laae og sov ret haardt;
 Kongen kom først til Hytten og saae, at de laae
 sammen og et blot Sverd laa imellem dem; saae

snart Roderich saae dennem, bad han Kongen, at han maatte dræbe dem, og sagde: nu fand Kongen see om jeg haver Uret. Kongen svarede: Jeg vil ikke dræbe en Hund i Søve, langt mindre et Menneske; at du haver Uret, det vidner det blotte Sverd, der ligger imellem dem; de tænkte vel ikke, at jeg skulde see dem her, hvi havde de fornøden at legge et Sverd imellem sig, siden de er her allene, og kunde nyde hvad de vilde om de vare skyldige? Ney min Drom er sandt! jeg seer deres Uskyldighed; Roderich bad de maatte tage dem til Fange! Kongen sagde: ney! vaagner Tistrand, og saaer sit Sverd i Haand, saa er han ikke saa god at tage; jeg lader dem med Roe, siden jeg veed Stædet hvor de ere og dermed reed de saa sagte tilbage. Roderich vilde gierne komme Kongen af de Tanker, at de vare uskyldige; mens Kongen var ikke god at saae deraf, thi det var nu alt for stærke Beviiser derpaa, men Roderich holdt haardt paa og sagde: jeg veed ikke hvor Kongen fand troe at de ere uskyldige, thi var der ikke Kierlighed imellem dem, var de ikke saa tussammen her paa et øde Stæd, og Kongen fand vel tænke det, to saa unge Personer, der har saadan Leylighed, bruger den nok. Kongen svarede: hvi havde han nødig at lægge et Sverd imellem sig og Indiana, uden hans Dyd

og hendes Rydsfhed haver giort det; thi de vendte sig vel ingen, at skulle see dem paa dette Stæd, hvor de maa skule sig for alle, derfor taler du daarligh, de var vel nød til at blive sammen, som de aldrig havde Kiærlighed til hinanden, thi hvor skulde de hen, de vare jo begge under en Forfølgelse? alle Kloostere, som ere Friestæder for alle Flygtige, var forbuden ikke at indtage dem; alle Skibene som gik ud, blev stærk efterseet; der var jo sæt store Summa Penge paa deres Liv, saa de haver været nød og tvunget til at blive der; og Gud veed, hvor de haver faaet sit Ophold i saa lang Tid, jeg holder dem uskyldig, thi min Drom haver det forklaret.

Endelig omsider mødte Kongen sit Følge, og kom paa rette Bøyn igien og reyste saa hjem; Kongen raadslag med sig selv hvoreledes han kunde de saae dem igien, og estertænkte om han skulde afsende Folk ud at fange dem, at de heller dræbte sig selv eller lod sig dræbe, førend de lod sig fange; thi han kiendte vel Eistrands Beskaffenhed og heroiske Gemyt, besluttede derfor, at lade budraabe udi Toledo og andre Stæder, at om Dronningen og Eistrand vilde komme tilbage, skulle de have Pardon og Kongelig Naade! Det skeede ogsaa samme Dag det blev bekiendt og udtraabt, var Eistrands Hofmester hemmelig i

Byen og hørde dette, og gav dem saadant tilkiende, da han kom tilbage; men de torde ikke troe derpaa, thi de frygtede det maatte være efter Roderichs Anslag, for at faae dem sat og dræbe dem; thi vilde de endnu høre, om det blev videre udraabt med anden Omstændighed, som de kunde forlade sig paa; Hofmesteren maatte da tit fare til Staden, for at høre deres-ter; Endelig blev der udraabt trende Gange, om de vilde komme tilbage godvillig og indfinde sig i Sancte Laurentii Kloster, skulde de ikke alleene have Pardon for sit Liv, mens endog, naar de bevise sin Uskyldighed efter Lands Loven, skulde de komme til deres forige Bærdighed igien, og nyde fremdeles Kongens Naade; Dette blev udlovet paa Kongelig Troe og Ære; men hvis de ikke det gjør, da at søge dem efter Livet og agtes som skyldige, efterdi Kongen vel vidste hvor de var at finde.

Da Indiana og Eistrand hørte dette, blev de glade, thi de vare friede af den langvarige Senglighed, og begyndte nu at mangle Penge til Underholdning, og saae ingen Udgang at komme derfra for Kongens strenge Forbud overalt, og det Kongelige Hierte vilde gierne befries fra saa skammelig Estertale og var glad de kunde komme til, at bevise deres Uskyldighed, og kunde

nok tænke, det maatte være fundbart hvor de
 vare, siden de havde seet Fodspor efter Hestene
 i Sanden, den Nat Kongen var der, som dog
 var dem uvitterlig, dog vare de alle Tider i Frygt
 derover, hvorfors de da paa Kongens Løfte vo-
 vede at reyse til Klosteret og berede sig baade
 paa Livet og Døden. Da det blev Kongen til-
 kiendegivet, at de vare komne til Klosteret, lod
 han forsamle sit gandske Lands Raad og gav dem
 det tilkiende, som alle samtykkede Kongens Vil-
 lie, dog begiærede, at hun som tilforn var be-
 skyldt, og nu skulde antages igien til Landets
 Dronning, Kongen vilde da tilståde, at hun
 efter Landets Lov, skulde bevise sin Uskyldighed,
 i at bære et gloende Jern i sine blotte Hænder,
 og Tistrand at forfægge sig mod en Løve eller Ti-
 ger; det altsammen maatte Kongen tilståde og
 blev dem begge forelagde, hvilket de ikke heller
 vare modvillige at vilde gjøre. Dagen kom paa
 hvilken dette skulde skee; Kongen med sit gandske
 Ridderskab og andre Herrer, med utallige Fruer
 og Jomfruer, forsamlede sig i Sancte Laurenti
 Kloster; Det gloende Jern laa da i Jiden og
 var gandske rodt; den skionne Indiana fremkom
 med megen Blufærdighed; vel havde Søl-
 Binde og Sorgen forandret hendes Skionde,
 men som Solen overdrages med Skyer og dog ofte

lader see nogle af sine Straaler, saaledes frem-
 straalede med videre af denne Sorig og Skient-
 sels Skygge hendes overmaade Skionhed og Dy-
 der, at alle som saae hende, græd af Medynk.

Denne skionne Indiana knælede ved Alteret
 for Jomfru Maria Billede, og med sammen-
 lagde Hænder med høj Røst sagde grædende:
 Du allermægtigste GUD! see an alle Ting, og
 du reene og kyndige Guds Sønns Moder, beviis
 med din Retsfærdighed og straf paa mig, om jeg
 nogen Tid, enten ved Eistrand eller andre, ha-
 ver besmittet min Egtefeng, ikke heller i alle
 mine Dage haver kysset Eistrand, og ikke heller
 veed af nogen anden Mands Beblandelse, uden
 min egen Egte-Gemahl Kong Alfonso; at det
 er saaledes i Sandhed, da beviis det, retfærdige
 Gud! for alles Dyen; dermed gif hun hen og
 tog det gloende Jern, bar det for alt Folket og
 lagde det af en Haand i den anden og blev uskad;
 men den Tid hun lagde Jernet fra sig paa en
 Stok, brændte det ned i Stokken til alles For-
 undring. Den ædle Eistrand kom da frem,
 knælende for Alteret og bad til GUD, om han
 nogen Tid havde vort Indianas Legeme uden
 allene kysset hendes Haand, han da for alles
 Dyen maatte sønderrives af det grumme Dyr!
 Derpaa streg Eistrand ind udi Pladsen, hvor
 han

han skulde fægte med en grim Løve; han stod da for at værges sig, men Løven vilde intet anfælde ham; men gik omkring ham som en Hund og knurrede, da vilde Kongen at Tistrand skulde være frie, men Roderich og de andre, som vare ham ugunstig, sagde: maaskee at Løven kiender Tistrand eller og frygter for han er bevæbnet; strax blev Tistrand udtaget og en Misdæder, der havde forbrudt sit Liv, blev iført Skjold og Harnisk, samt blev givet Spyd og Sverd at værges sig med, og blev indladt til Løven; den anfaldt ham strax, efterat han havde værges sig mandelig i lang Tid, blev da elendig af Løven sonderrevet. Tistrand maatte da gaae ind igien, men Løven vilde endda ikke røre ham, endog hun af Saar og Forbittreise saae forferdelig paa ham; endelig blev der efter Roderich og de andres Raad et stort Eger-Dyr indladt, som med stor Grumhed kom, ligesom den vilde opsluge ham, men han smigrede for ham, som en Hund; Da blev Tistrand til alle Menneffers Forundring ogsaa kiendt uskyldig.

Da dette nu var skeet, lod Kongen Indiana isøre meget kostelige Klæder, og med storste Kiærlighed omfavuede hende; selv sat han den Kongelig Krone paa hendes Hoved, hun var klædt udi hvidt Sølvsstykke oversadt med dyrebare

Edelsteene og meget deylig at see paa; hun blev
 sadt paa en meget kostelig med Guld og Perler
 beprydet Triumf-Bogn med 6 sneehvide Hæster
 fore, hvis Hæstetøj var med Guld og Perler
 besadt og alle hendes Tienere udi hvidt Liberie
 med Guld paa, altsammen til Tegn paa hendes
 Uskyldighed; alle Huserne og Gaderne hvor hun
 skulde fræm, var paa det kosteligste udsmykket;
 Kongens Livgarde til Hæst og Fods gif for og ef-
 ter Bognen med klingende Spill, en stor Hob
 Herrer og Fruer i Bogne fulgte efter dem; Den
 gemeene Almue, som tilforn fulgte hende ud til
 Ketterstædet, mødte hende nu udi hendes mægtige
 og prægtige Indtog med et glædelig og Velkomst
 Frydeskrig, saa det var idel Lyst og Glæde over
 den gandske Stad, og blev hun nu indført med
 langt større Herlighed og Ære, end udi hendes
 første Indtog. Kongen var reyst forhen til
 Slottet, og imodtog hende med største Kiærlighed.
 Derefter kom den tappre Eistrand ridende meget
 prægtig paa en kostelig Hæst, han var meget be-
 prydet, udi et gylden Harnisk med Perler og Ed-
 elsteene besadt, han var geleidet af mange Syrster
 og Herrer til Slottet, hvor Kongen iligemaade lo-
 vede og omfavnede ham med Løfte til forrige Ven-
 skab, og begavede ham paa nye med sit Ridder-
 baand og Orden, samt Contrafej, saa blev der
 hold

holdet et prægtigt Kongelig Maaltid, derefter Dandsen og anden Lystighed, saa at det kunde lignes ved et Kongeligt Bryllup paa nye; Der var en stor Glæde hos alle, ey allene i det Kongelige Hof, men ogsaa over det gandske Land for Dronningens Tilbagekomst.

Kongen og Dronningens Rærlighed begyndte at florere, hun øvede sin sædvanlige Gudsbed imod sine Undersaatter; de beklagede de store Skatter de ere bleven paalagt i hendes Fræ værelse! de bad da Dronningen veemodelig, hun vilde tale got for dem hos Kongen, som og skeede. En Dag Kongen var allene hos Dronningen, talde hun meget venlig til ham og sagde: Eders Majestæt maa forlade mig, at jeg understaaer mig nu igien at giøre Ansøgning om Undersaatternes Klage over deres store Skatter og haarde Paabuder de er vorden paalagt; Kongen behager at betænke: At det heele Land er som i et Slaverie, hvilket er en liden Vre for en Konge at regiere over Slaver; jeg kand vel tænke at Kongen ikke er selv Narfag hertil, men Roderich med sit Anhang haver practiseret saadant og sat en Sminke derpaa, at det er Kongen til stor Nytte, og at formere deres Skatkammer, da det er dog alligevel til deres egen Fordeel, og de fattige Undersaatter maa lide derunder,

der, hvilket betager hos dem den rette Kiærlig-
 hed de bor have for deres Konge; Behager det
 da Kongen, da beder jeg det maatte affkaffes, og
 fattes Skatkammeret, da vil jeg langt heller
 miste Endeel af min Indkomme til min Hof-
 holdning, end at Undersaatterne skulde lide saas-
 dan Plage. Kongen hørte med Forundring paa
 hendes forstandige Tale, og svarede hende: Af-
 terkiereste Gemahl, jeg tilstaaer at eders Be-
 giæring er billig, og er saaledes udi Sandhed,
 derfor skal det og affkaffes; Spanien er ellers
 riig nok, saa at Dronningen har ikke nodig at
 miste noget af sine Indkomme; det skulde være
 Skam om saadant skulde skee, da eders Kiær-
 lighed, haver bragt stor Rigdom i Landet, og
 mit Skatkammer fattes heller intet, men jeg
 kand nu estertænke, at det er en Træk af Rode-
 rich, for at vende Undersaatternes Hierte fra
 mig, og eders Begiæring skal efterkommes;
 Dronningen kyste Kongens Haand og takkede,
 Kongen igien omfavnede hende kiærligen. Strax
 blev den Kongelige Befaling udsendt, at alle
 Skatterne skulde ophæves, saa at der blev en
 stor Glæde over det gandske Land, og alle elskede
 og bemsminede Dronningens Godhed overmaa-
 de; Naar hun drog til Kirken, som skeede en
 Gang hver Dag, blev hun af den gemeene Af-
 mue,

manue, med et Himmel-Raab velsignet, saa at
 Kongen glædede sig derover hiertelig. Men Ros-
 beriches Forbittrelse tilvoorte daglig derover, allis-
 gevel han lod sig ikke mærke; hans Had til Ei-
 strand var endnu den samme. Den ædle Eistrand
 faldt i Knæ for Kongen, sigendes: Allernaadig-
 ste Konge! Jeg haver her udi nogle Aar været
 ved eders Hoff, ligesom Lykkens Tumblebold, og
 lidt meget Ont og Forsølgelse, dog kand jeg ikke
 afbudt alle Eders Majestæts Naade og store God-
 hed mod mig, men mine Fienders falske Opdig-
 tninger haver voldet mig det altsammen, og som jeg end-
 nu forstaaer deres Had imod mig ikke aflades,
 beder jeg Kongen vil give mig Forlov at reyse
 hjem, at jeg dog engang kand glæde mine For-
 ældre; thi skulde jeg endnu blive her længere, blev
 jeg vel ikke frie for mine Uvenners Esterstræbelse.
 Kongen svarede: Alt dette er sandt, ædle Ei-
 strand! men jeg elsker dig saa høyt, som min
 fortrolige Ven, at jeg nødigt vil miste dig, men
 for at befrie dig fra videre Fortræd og Ulykke,
 maa jeg tillade dig at reyse hjem; det smerter
 mig mest, at du haver gjort mig stor Tjeneste,
 og lidt saa meget Ondt for min Skyld, og er ble-
 ven saa slet belønnet deraf. Eistrand svarede:
 Jeg takker Kongen for hans Naades Billie, jeg
 veed vel, at de ikke er Aarsag derudi, mens mine
 Uven-

Uvenner og min tunge Skæbne har forvoldet mig det, dog haaber jeg, at Gud som lønner alle redelige Hjerter, skal og belønne mig, som jeg haver tient og meent Kongen i alle mine Dage, saa og betale mine Fiender, som de haver gjort imod mig! Disse Ord trykte Taarer af begge deres Øjen. Kongen begavede da Eistrand med mange dyrebare Gaver som vare usfatterlige, og derforuden gav ham hemmelig Dronningens Contrafej, besat med kostelige Edelsteene og af stor Værdie. Den ædle Eistrand tog Afsked med Kongen, som med grædende Taarer omfavnede hinanden, og græd længe om hinandens Hals; han tog og Afsked med Dronningen i Kongens Nærværelse og kyste hendes Haand, hun bad ham ogsaa fare vel, og ønskede all Belsigelse! endog hendes Hjerter var bedrovet, saa tvang dog hendes Dyder Taarene tilbage, at ikke hendes verste Uvenner kunde mærke noget af deres Rærlighed; alle tog Afsked med ham med Bedrøvelse, og blev han med største Ære og Herslighed ledsaget paa sin Rejse.

Han kom da efter nogle Ugers Forløb lykkelig og vel hiem til sine kiære Forældre, hvor de omfavnede ham med største Rærlighed og græd af Glæde; han faldt paa Knæ for dem og bad om Forladelse, at han havde bedrovet dem! og

beklagede at han ikke lydte deres Raad at blive
 hjemme, saa havde han været foruden det som
 paa sin side havde maatte forsøge; de bad ham give
 sig tilfreds, det var alt af dem forglemt, og vare
 glade, at de saae ham igien med Livet; han var
 hos sine Forældre udi Rolighed og Fornøielse,
 men kunde dog ikke saae den skønne Indiana af
 Tanker, men fornøiede sig daglig med hendes
 Skilderie, hvilket han kyssede mange Gange,
 men vilde dog gierne slaa Tankerne fra sig, og
 søge til, at opvarme sin gamle Kiærlighed til den
 skønne Innanda, Kongens Datter af Frankerige.
 Tistrand sat sig fore at reyse til sin Farbroder
 Kongen af Frankerig, som da var i Krig med
 Kongen af Engeland, og som hans Fader skulde
 sende ham endeel Folk til Udsætning, bad han
 sin Forlof, at anføre dem; dette var vel hans
 Forældre imod, at han nu paa nye skulde vove
 sit Liv og give sig i Fare, men han taledes med
 dem og foregav, at han ikke kunde leve saa stille,
 og atterdi han var ikke vandt dertil, og det var baa-
 se dem og ham en stor Ære, hvad enten han
 skulde leve eller døe. Hvorpaa Tistrand fik Til-
 ladeelse at reyse, og tog en kiærlig Afskied med
 dem; da reyste han til Frankerige med en Armee
 af 10000 Mænd. Da han nu kom til Frank-
 kerige, blev han meget vel imodtaget af Kongen

og hans 3de Sønner, som med stor Følge mødte ham, og med megen Ære gelejdede ham udi Paris til det Kongelige Slot, der blev han imodtagen af Dronningen og den skionne Innanda; det første Øyeblik han saae hende, vorttes hans Hierte, efterdi hun nogenledes lignede Indiana haade udi Navn og Skionhed, dog ikke aldeles saa skion; han erindrede sin første Kiærlighed, og arbejdede paa, at saae den fornyet, efterdi han nok fornåm, at den Godhed Innando tilforn havde havt og baaret for ham, endnu ikke aldeles var uddød. Men som Kongen fik Kundskab, at deres Fiender med en stor Armee vilde falde ind i Landet, gaves der ikke Stunder, at tænke paa Kiærlighed, mens Eistrand med de andre maatte lave sig til Krig; Kongen udi egen høye Person med sine tre Sønner, vilde selv følge Armeen, som var en 60000 Mænd til Hæst og Fods, og slog sin Lejer 10 Mile fra Staden, hvor Fienderne paa nogle Mile havde landet; da de fornåm Fiendens Ankomst, sadte de sig udi Orden, Kongen førte selv den høyre Fløy, og hans ældste Son Allarich den anden, Prinds Amnonorus commanderede Hovedbaneren, og den yngste Dagobertus Rytterne, men den tapre Eistrand var med sine Folk ved den høyre Fløy hos Kongen. Deres Fiende var mere end

100000 Mand stærk, og Kongens Etakraad
 boar deres Anførere; Begge disse mægtige Kon-
 ninger begyndte da den blodige Batallie med hver-
 andre, og paa begge Sider sægtede i nogle Ti-
 ner og mistede en utallig Hob Folk; Kongen af
 Frankrig blev dødelig saaret, saa han maatte
 døres i sit Tælt, Folket kom derudover i Uorden,
 men den ædle Eistrand antog Commandoen i
 Kongens Stæd og med største Tapperhed taledede
 til dem, at Kongens Saar var ikke dødelig,
 men bad dem med Frimodighed at anfælde Siens-
 den og stride for sit Fædreland. Eistrand som
 nu var i største Fare, og med sin kiærlige Tale
 bragte dem dog udi Stand, og sætte haart ind
 paa Siendens venstre Fløy, at de maatte tage
 Flugten, og som han saae at Hovedbaneren var
 næstendeel fangen, efterdi Prinds Ardonius var
 Nagen, kom han dem til Hielp, og sætte en Ge-
 neral til Anfører i sit Stæd; De Engelske be-
 gyndte da at faae Overhaand paa den venstre
 Fløy og Prinds Allarich blev dødelig saaret,
 hvorfore Eistrand og Dagobertus med Rytteriet
 kom dem til Undsætning, saa at de bragte Siens-
 dens høyre Fløy udi Uorden og slog dem paa
 Flugten; Den tappre Dagobertus gav sig for-
 langt blandt Sienden, at han blev af dem overvin-
 det og hans Hæst var skudt under ham, saa han
 maatte

maatte stride til Fods og fik mange dødelige Saar,
 og havde nær bleven taget til Fange, hvis ikke
 Eistrand havde kommen ham til Hielp, thi han
 elskede den Prinds meget, han kom blandt Fiende-
 nen, som en grim Love, og maatte manges en
 Helt miste sit Liv for hans tappre Haand, saa
 at de maatte flye. Prindsen var meget magtes-
 løs af det meget Blod der havde forløbet ham;
 thi lod Eistrand med stor Omhyggelighed føre
 ham i sit Telt at forbindes, og Eistrand med de
 andre Generaler forfulgte Fienden, som var dre-
 ven paa Flugten og søgte til Skibene, men den
 tapprø Eistrand sendte et Baghold og lod sætte
 Ild paa Skibene. Da Fienden saae ingensteds
 at undkomme, vendte de sig og stridde mandelig
 paa nyt, at der blev mange Folk slagen paa
 begge Sider, saa at Marken laae skilt med de-
 de Legemer og svømmede i Blod, dog fik de En-
 gelske undromt og gandske saae med deres saaredes
 Konge flyede til nogle Skibe, som ikke vare an-
 tændt, og kom sin Bey. De Franske bes-
 holdt da Marken, og fik Fiendens heele Leyer
 med et overmaade stort Bytte; men denne Sejer
 var dyreføbt, thi alle mistvølede om Kongens
 Liv, og de tre tappre Prindsen vare døde, saa at
 der var stor Jammerklage udi det Kongelige Hoff.
 Dronningen og Prindsessen sønderrev sine Klæ-

rter og besvimeede mange Gange, da Prindsernes
 iilig blev med stor Klage indført; Kongen lod
 og ansee til Forbedring, men den store Sorg for
 hans Sønner, fordervede hans Saar, dog de
 solgde det længe for ham; Lægerne misvilede
 om hans Liv, saa at alt Haab var ude, hvor-
 ved hans Raad raadsforte sig med hverandre,
 hvem der skulde arve Kronen; Eendeel vilde
 have Hertug Earl, Kongens uægte Son, men
 det var imod Loven, Kongens ægte Datter kun-
 de de ikke heller udtage, efterdi den Franske Lov
 tilholder, at ingen Qvinde maa regiere; thi
 kaldt alle paa, at Hertug Robertus af Burgun-
 dien, som var Kongens Broder og Tistrands
 Fader skulde regiere, de sendte da hastig Bud ef-
 ter ham og lod hannem vide denne bedrøvelige
 Tilstand. Hertug Robertus af Burgundien kom
 efter faae Dages hastige Rejse meget bedrøvet,
 offor at tale med Kongen sin Broder; Kongens
 Raad proponerede da dette ubi Kongens Naahor,
 tilfald Kongen skulde døe, da at Hertug Robertus
 vilde antage Regieringen igien; Han svarede med
 Taarene i Øynene, at Gud veed han heller on-
 skede Kongen sin Broders Liv udi langvarig
 Velstand og Sundhed, men om det skeer han
 vil skulde døe, da begiærer han det ikke, efterdi han
 er gammel og stunder fra Berden, men vil heller

overdrage sin Ret til sin Son Eistrand, paa den han til Kongens store Glæde kunde foreenes med Kongens Datter og tage hende til Ægte. Den svage Konge omfavnede sin Broder og sagde: Ingen haver fortient det bedre end den tappre Eistrand; thi næst Gud haver han hannem at takke for Seeyeren og sit Lands Frelse, og glædede sig over at hans Datter kunde blive ved Riget; dette med Glæde blev da samtykt af dem alle. Den ædle Eistrand faldt med Ærbødighed ned for Kongen, og med en ziirlig Tale betakkede ham for sin naadige Billie, iligemaade sin Fader, og kyskede begge deres Hænder; de omfavnede ham begge, og ønskede ham al Lyksalighed. Saa blev den ædle og tappre Eistrand declareret for Kronprinds og Arving til Frankerige, saaog at skulde ægte Kongens Datter den skionne Inuanda. Den ædle Eistrand, som nu var forsikkert at være Kongens Arving, vilde og forsikkre sig om Inuandas Kiærlighed! han tvang sig da til at glemme Indiana; thi den Kongelige Krone, tilligemed den skionne Prindsesse forarsagede ham andre Tanker, og hans gamle Kiærlighed begyndte da at brænde udi fuld Flamme.

Eistrand lod anmeldte sig, at vilde opvarte Prindsessen, som var hos sin Moder Dronningens, der af Bedrøvelse for Kongens Svaghed,

og for sine Sønners Død laae paa sin Seng;
 men skionne Innanda der af Sorg for sin Fader
 og Brodre saae ud som et Allabastes Billede;
 men da Eistrand kom, (blev han anmeldt) kom
 hendes deylige Farve til sig igien. Da Eistrand
 kom ind, vilde han falde ned for hendes Fødder,
 men hun tilstæde det ikke. Eistrand sagde da:
 Skionneste Prindsesse! Deres Hr. Fader haver
 i Dag beviist mig den store Naade, og gjort mig
 maa lykkelig, at jeg kaldes en Arveprinds til
 Frankerig, og som deres Skionhed er den første
 som haver faaret mit Hierte, beder jeg at jeg maa
 og vilde saa lykkelig, at jeg kan kaldes deres Gemahl,
 som er og Kongen deres Faders Billie, om det
 maa behage dem og Dronningen, jeg tilbe-
 der mig deres Kiærlighed og forventer et naadigt
 Svar. Den skionne Innanda saae til sin Mo-
 der, hvad hun skulde svare dertil; Dronningen
 svarede: At hun var vel fornøyet med Kongens
 og sin Datters Billie, og samtykkede med Glæ-
 de. Den skionne Innanda svarede da: Tappre
 Prinds! jeg gratulerer dem til Rigets Arving,
 og vil med Verbodighed efterkomme Kongens og
 Dronningens Billie, samt skatterer mig lykkelig,
 at jeg mod dem kand bevise min tilbørlige Lydig-
 hed, jeg er og vel fornøyet med at kaldes deres
 Gemahl, og paa min Kiærlighed maa de ikke

roivle, efterdi deres tappre Person forlængst ha-
 ver banet Beyen til mit Hierte. Eistrand boyede
 sig da ydmigeligen og kyskede hendes Haand, og
 forsikkrede de hinanden om en trofast Kiærlighed,
 de kyskede og omfavnede hinanden, og Dronnin-
 gen lagde sin Haand paa deres Hænder og vels-
 signede dem.

Eistrand tog Prindsessen ved sin Haand og
 gif med hende til Kongens Seng og sagde: Maa-
 digste Konge! Prindsessen samtykker min Billie
 og haver tilsagt mig sin Kiærlighed, Dronningen
 er og dermed fornøyet, han kyskede dem begge,
 lagde sin Haand paa deres Hænder og velsignede
 dem! de boyede sig ydmigeligen og kyste Kon-
 gens Haand; saa blev de med stor Lykønskning
 gratuleret! Nogle Dage derefter blev Prinds
 Eistrand og Prindsesse Innandas Bryllup med
 største So enitet og Herlighed celebreret, og et
 prægtig Kongelig Maaltid holdet, dog udi all
 Stilhed, for Kongens Svaghed og de tre Prind-
 sers Død; Kongens Svaghed continuerede Dag
 fra Dag og blev alt større og større, saa han
 døde kort Tid derefter, til Landets og Dronnin-
 gens store Bedrøvelse. Saa blev Eistrand de-
 clareret for Konge, Innanda for Dronning af
 Frankerige og udblæst samme Dag Kongen døde.
 Saae Dage derefter blev den Sorg formeret, i
 det

det at Dronningen døde af stor Sorg for sin Herre og tre Sonner; Disse fem høy Kongelige Liig, blev da med største Sorg og Bedrøvelse, efter bestemte Tid med allerstørste Kongelig Pragt og Kostbarhed henført til den Kongelige Begravelse, saa det gandske Hoff, ja det heele Land var fuld af Sorg, Graad og Bedrøvelse. Sex Maaneder derefter blev Kong Eistrand og Dronning Innanda Kronning med største Pragt og Herlighed holdet og fuldbyrdet; al Sorg var sat til Side og alle Ting syntes glædelig; enhver Undersaat glædede sig inderlig ved saa tapper en Konge og deylig en Dronning; alle som saae dem paa den Kongelige Throne, maatte tilstaa, at et deyligere Par Folk var aldrig til. Ingen fandt beskrive den store Glæde Kong Eistrands Fader, den gamle Tyske Robertus med sin Gemahl havde over deres Sons store Lyksalighed og Herlighed, ja all den prægtige Ypperlighed og Herlighed, med hvilken den Kroning blev holdet med, vilde salde forlangt at beskrive. Den tappre Eistrand forglemte ikke at belønne sin Hofmesters Troskab mod ham, men gjorde ham til sit ypperste Raad, og gav hannem samme Ridderorden som han selv bar, sit Contraføj omsadt med kostelige Diamanter, og et ypperlig Gravedømme og sin Dronnings Halvsøster, den skionne

Floriana til sin Gemahl, med mange andre dyre-
bare Gaver; den Skipper som førde ham til In-
dien og hiulp ham til, sin Hilsen, lod han op-
spørge og gjorde ham til General-Admiral over
sin heele Flode, foruden mange andre kostelige
Gaver som han forærede ham, og saa mange
af hans Folk, som fandtes og var paa samme
Skib blev ophøyet og rigelig belønnet. Saale-
des betænkte den berømmelige Konge, og beløn-
nede dem, der havde hiulpet ham i hans Nød,
hvilket nu omstunder er meget rart at høre; thi
gemeentlig gaaer det nu saa til, at alle gode Vels-
gierninger blive ilde belønnet; ja tit og ofte med
en bagvaskende Tunge taler ilde derom, hvilket
dog Gud engang betaler for saadan Uafnemme-
lighed.

Saa snart som Kong Tistrands Lyksalighed
blev forkyndt udi Spanien, blev der en stor Glæ-
de. Kong Alfonsus lod sende et prægtig Gesandt-
skab, med dyrebare Gaver at gratulere ham,
som og blev af Kong Tistrand med største Pragt
og Herlighed modtaget, og iligemaade med store
og kostelige Gaver affærdiget. Kong Tistrand
levede da udi stor Lyksalighed og Fornøjelse med
sin Dronning; Næst efter deres Bryllups Dag
blev de glædet med 2de Prindsen, som hans Dron-
ning paa engang fødte ham, af hvilke den eene
blev

blev kaldet Dagobertus og den anden Robertus, saa det gandske Land var fuld af Glæde, og Aaret derefter igien fødte Dronning Innanda en deylig Prindsesse, der blev kaldet efter begge deres Moder Theresia Philipina. Udi Spanien var ikke mindre Glæde; thi ved samme Aar befandttes Dronning Indiana at være frugtsommelig; alle vare glade, undtagen Roderich, han var fuld af Harm og Misundelse over Kong Eistrands Lyksalighed, særdeles da han hørte af Gesandternes Tale, om hans store Herlighed, det prægtige Hoff han holdt, hans Dronnings Deylighed og andet mere hans Kongelige Bestand, at han var særdig at briste af Alvindighed, og til alt dette, kom nu Indianas Frugtsommelighed ham i Tanker, som var et stort Skaar i hans forhaabende Lykke, hvorsfore hans onde Gemyt overlagde, at giøre et Forræderie; han estertænkte hvorledes han kunde stille dette i Verk, mens kunde intet finde, hoormed han kunde beskylde Dronningen, efterdi det var nu alt over tre Aar siden Eistrands Bortrense, og Dronningen siden den Tid altid havde holdt sig særdeles adskildt fra alles Omgængelse han besluttede da, at dræbe først Kongen og siden Dronningen med sit Foster. Roderich under- Fiobte ogsaa en Morian, som kunde kunstig skyde

med Vil, at dræbe Kongen naar han reed paa Jagt; Det hendte sig, da Kongen med Roderich og andre Herrer jagede udi en tyk Skov, og som Kongen hastig rendte efter en Hiort, snublede hans Hæst, og i det samme kom en Vil af Skoven der løb over Kongen og treffede en Herre, som reed næst Kongen, igiennem hans Eindring, at han faldt død til Jorden; Der blev en Forstrækkelse og den heele Jagt omkringende Kongen, som nok saae at det var agtet hans høye Person; de skyndte sig af Skoven, thi den var meget tyk, at de torde ikke søge derudi uden Fare. Ingen syntes mere bedrøvet derover end som Roderich, saa at ingen kunde fatte Mistanke om ham; Dronningen og det gandske Hoff blev meget bedrøvet, da de hørte det, saa der blev holdet langt stærkere Bagt om Kongen; men Dronningen, som havde mest fundet til Roderichs Ondskab, tænkte vist nok, at det var ham der tragtede efter Kongens Liv, efterdi hun var frugtsommelig, som var ham til Indpas, saa hun mærkede nok hvor han hensigtede, forst at ødelægge Kongen og siden var det læt at dræbe hende og Fosteret; alt dette kunde Kongen ikke troe, thi Roderich anstillede sig altid særdeles venlig og artig mod Kongen, som betog ham al Mistanke. Da nu dette Forræderie

ikke

ikke gif an, fik han overtalt den Frue for Guld og Penger, der skulde være Jordemoder hos Dronningen, udi Fødselen hemmelig at dræbe Fosteret, det tilfagde hun hannem. Der nu Dronningens Tid kom, at samme Frue skulde hentes til hende, blev samme Frue saa hastig syg, at hun ikke kunde komme, hvorføre Dronningen maatte lade sig betiene af en gemeen Qvinde, der betiener andre Barselqvinder, som og lykkelig hjalp Dronningen at hun fødte en deylig Prinds; Ingen kand beskrive den store Glæde Kongen fik tilligemed det heele Land; Roderich som alleene over dette var bedrovet, anstillede sig da saa glædelig derover, at ingen kunde mærke det; han tilligemed de andre Herrer kom strax til Kongen, at gratulere ham med hans Son. Kongen sagde til Roderich: Du glæder dig uden Marsag, thi den er nu fød, som betager dig Riget. Roderich svarede falskelig: Naadigste Konge! Deres Glæde er min Glæde, og jeg er allene fornøyet, glæder mig hiertelig for Kongens Naade, jeg bliver vel derfor ikke glemt. Kongen svarede hannem: Ney visselig skal du ikke glemmes! jeg vil giøre dig til Konge over Castillien, Sardinien og Galesio, og give dig Arve-Rettighed dertil, og Arve-Rettighed til mit heele Rige, om min Son eller jeg skulde doe uden Arving. Roderich

Derich fyste Kongens Haand og takkede ham ydmygeligen! han anstillede sig meget glad og fornøjet dermed, men han tænkte dog andet i sit Hierte. Anden Dagen derefter, blev den nye fødte Prinds med stor Pragt og Herlighed døbt og kaldet efter Kongens Fader Roderich; Der hortes utallige Frydskrig og Skud af alle Fæstninger; en deylig Musik af alle Instrumenter blev hort paa det Kongelige Slot; i alle Stæder var Spil og Sang, og snart i hvert Huus var Glæde og Giestebud, saa at det heele Land, ligesom dandsede af Glæde; Dette altsammen saarede mere Roderichs Hierte; thi han vidste, at de fleeste af Undersaatterne ikke undte ham meget vel; dog tvang han sig til Glæde, og med de andre Herrer forsoeyede sig i Ridderfahlen, hvor der var anrettet et overmaade prægtig Kongelig Maaltid med megen Lyst og Herlighed.

Kongen var saa frydefuld at ingen havde seet ham saa glad; Den kostbare Viin blev omstienket udi de skionne Crystalglas, som da der udi Landet var en stor Karitet, og agtes lige med Guld; som nu den lille Kronprindses Skaal under en deylig Musik og mange Canonskud skulde uddrives, samt Kongen med alle sine Fyrster og Herrer stod med hver sit Glas i Haanden at skulde drikke, brast Kongens Glas i stykker udi hans

hans Haand, og som der var en stor Hund paa Gulvet hos Kongens Fodder, paa hvilken Binen blev spilt, befandtes den, at alle Haarene var af hvor Binen var kommen. Der blev en Forsærdelse paa dem alle, da de fornam at det havde været Forgift i Glasset for Kongen; der blev befalet, at Biinskienkeren skulde arresteres, men han var borttrømt, som blev stærk eftersøgt: Dette gjorde da Ende paa Lyffigheden, og blev Kongen ledsaget i sit Gemak, saaog gjorde Forsbud, at ingen maatte lade Dronningen det vide, at det ikke skulde bedrøve hende, og forvolde hende Svaghed; Dette gav Kongen adskillige Tanker om Roderich, dog havde han en anden Herre mere mistænkt; thi Roderich lod see saadan Iver at faae udforsket Kongens Forræder, at ingen kunde troe ham dertil. Imidlertid levede Kongen i stor Frygt, og kom ikke meget ud, men fornøede sig hos sin skionne og elskelige Dronning, og den lille Prinds; men Roderich, hvis Hierte var fuld af Had til Kongen og vilde en aflade sit onde Forsæt, men vilde endelig det samme fuldbyrde, practiserede sig hemmelig ind udi Kongens Sovestue, for at dræbe Kongen naar han sov, siden Dronningen endnu ikke havde holdt Kirkegang, men som Kongen samme Aften var hos Dronningen og spillede Skakspill med hende,

hende, og Kongen havde Fordeelen fra hende, overtalte hun ham til at spille med sig, til det var langt ud paa Natten for at faae Revange.

Imidlertid hendte det sig, at en af Kongens Kammertienere var bleven drukken, og vilde gaae til sit Kammer, men i sin Drukkenskab gik Feyl, og gik til Kongens Sovegemak; Bagten kiendte ham og lod ham gaae ind, meente at han den Nat havde Ovpartning; da han nu ikke vidste andet, end som det var hans eget Kammer, klæde han sig af og lagde sig i Kongens Seng. Roderich, som laae der forborgen og vidste ikke andet, end som det var Kongen, passede paa til han faldt i Søvn, da gik han sagtelig til Sengen, stak en Dolk udi hans Hierte, og qvælte ham saa med den anden Haand, at han døde strax uden noget Raab. Som han nu var forsikret paa at han havde dræbt Kongen, tog han den blodige Dolk af ham i sin Haand og gik til Dronningens Gemak, med det Forsæt at tvinge hende til sin Villie, og siden, om hun ikke vil samtykke at ægte ham, da at dræbe baade hende og den lille Prinds. Da han nu kom ind, stod strax ved Døren tvende af de ædle Gildinger, som vartede op, af hvilken Roderich strax stak en ihjel, og saarede den anden, som gav Skrig fra sig, saavessom de Jomfruer, som der stode og

opvartede Kongen og Dronningen, som sad og spillede; Der blev en stor Forstrækkelſe, da de ſaae den blodige Dolk, ſom Roderich havde i ſin Haand! de gav et Skrig og raabte Drabant- Bagten til Hielp, ſom ved det forſte Skrig alt var ved Døren; Bagten og Kammertienerne kom ſtrax og grebe Roderich, ſom ikke var mindre forſtrækket, da han ſaae Kongen levede; og ſtrax blev det kundbart, at der laae en død i Kongens Seng, ſaa kunde Kongen ſee hvad Roderich havde agtet ham; Dronningen beſvinnede mange Gange derover, ſaa de nok havde at beſtille med hende, førend hun kom til ſig igien.

Roderich blev da haardelig fængſlet, og blev ſaa efterhaanden aabenbaret alt Forræderiet han havde anlagt mod Kongen, ſaavels ſom Dronningen og Liſtrand, hvilke han uden Paamindelle ſelv tilſtod; ſaa blev han tildomt at knibes med gloende Tænger og parteres levende; ſiden ſkal Parterne opſættes paa Stager udi alfare Beye; men Roderich førekom ſin timelige Pine og dræbte ſig ſelv udaf Fortvivlelſe i Fængſlet, ſaa blev hans Legeme med ſtor Forſmædelle udslæbet ved en Haſterumpe af Rakkerknægten til Ketterſtædet, hvor han blev parteret og paa Steyle opſat til et Spectakel for alle; ſaadan ynkelig og forſmædelig Ende fik denne

Denne

Denne Forræderſke Roderich, alle andre hans
Eigentænd til Exempel; han ſom eſtertragtede den
tappre Liſtrand og den dydige Indiana, og
havde ſin ſtorſte Lyſt og Glæde derudi, at de ſaa
uſkyldig blev ført til Retten; Han maatte nu
ſelv med ſtorſte Forſmædſe, ſom en Forræder
udføres og blev ſin egen Boddel. Saadan en
retfærdig Straf vil og overgaae alle falſke, hades
fulde og miſundelige Menneſker, der søger at
føre ſin Næſte i Fald, og glæder ſig over andres
Ulykke og Undergang, om de endſkiønt til en Tid
florerer og Straffen forhaler, ſaa kommer han
dog engang, at de omſider maa falde i den
Grav de graver for andre, og gaae med Skam-
me, ſom det her gif Roderich.

Da denne Forræder havde ſaaet ſin tilbør-
lige Straf, blev der gjort Takſigeller ſudi alle
Kirker, for Guld ſaa underlig havde frelſt Kon-
gens Liv, fra ſaa mange Forræderſke An-
ſlag, ſom var anlagt mod ham! alt Landet
glædede ſig derover; thi Alfonsus var en from
og retfærdig Konge, ſom Undersaatterne havde
ficer, thi levede Kongen ſudi ſtor Lykſalighed og
Fornøjſe med ſin Dronning; Deres lille
Prinds vopte op, og blev en deylig og dyderig
Herre til Kongen og det gandske Lands ſtorſte
Glæde. To Aar derefter fødte Dronning In-
diana

Diana en overmaade deylig Prindsesse, som blev kaldet Tomarina, der endnu formerede al deres Glæde, saa Spanien var da i al lykkelig Flor og Herlighed.

Kong Eistrand regierede ogsaa lykkelig i Frankerige; hans store Forstand, Fromhed, Dyd og Retfærdighed forarsagede ham sine Undersaatters store Kiærlighed, at de ærede ham snart som en Gud; han havde saa stor Rigdom, Ere og Herlighed, som nogen jordisk Konge kunde forlange. Saaledes lønnes dog Dyden paa det Sidste, skiont den af slemme Mennesker maa giude til en Tid. Disse tvende store Potentater, Alfonsus og Eistrand, gjorde et stærkt Forbund imellem sig, om at foreene deres Børn paa begge Sider, hvilket snart forstrækkede heele Europa, saa at deres Handel storerede over heele Verden; de lod begge bygge adskillige faste Stæder udi Indien, og en stor Skibs Flode, særdeles Kong Alfonsus, som formedelst sin Dronning havde stor Fordeel af den Indianske Handel, saa de paa begge Sider levede i stor Vennskab og Herlighed; Men som ingen jordisk Lykkelighed har nogen fuldkommen Bestandighed, men gemeenslig blandes med Sorg og Modgang, saa gik det ogsaa denne mægtige Konge, Kong Eistrand, som ellers levede udi stor Kiærlighed med sin Dronning;

ning; Han kunde dog ikke ret forglemme den Kiærlighed han havde til Indiana; hendes Contrafej, som han hemmelig havde udi sit Cabinet, fornøjede han sig daglig med og kyste det mange Gange; som han gierne var der allene, var hans Dronning nysgiærig, at vide hvad han der bestillede, hvorfor hun hemmelig borede et Hull under Tapetseriet i sit Gemak, at hun kunde see ind i Kongens Cabinet; Som han eensgang var allene der, og efter Sædvane havde Indianas Contrafej for sig, da saae hun, at han kyste det hiertelig, trykkede det til sit Bryst og sukede, hvilket kom hende i Mistanke om Indiana, dog kunde hun ikke see hvis Skilderie det var, men tog Tanke deraf, at naar han undertiden talde til hende, kaldede han hende Indiana, og domte efter det gamle Ordsprog: Alt hvad Hiertet er fuldt af, løber Munden over; saa og hørde hun tit i Soene, Kongen talde om Indiana, hvilket alt før havde sad hendes Hierte i Mistanke; thi hun vidste vel den Beskyldning de havde været i for hverandre, og alt hvad som var passeret med dem, der confirmerede denne Syn dets sandere; Men som der er ingen værre Ting, som snarere kand forstyrre et kiærligt Egtteskab end den forbandede Jaloufie og Mistanke, saa har da den onde Aars

visselig vundet sit rette Spill, naar han først
 faaet den indplantet i Egtesolkens Hierte, saa-
 ledes gif det ogsaa her: Dronningen, som nu
 havde seet dette, vilde og gierne vide hvis Con-
 trasej det var han havde. Som Kongen var
 engang beskænkter og havde lagt sig til at sove i
 hendes Skiod, tog hun sagtelig Nogeten af hans
 Lomme til Cabinettet, og sagtelig lagde hans
 Hoved paa en Pude, gif saa med Hast derind,
 og saae det var Indianas Skilderie, dog hun
 kiendte hende ikke, men af den Berømmelse hun
 havde hort om hendes store Skionhed, kunde
 hun see det; hun lagde Nogeten hemmelig i hans
 Lomme igien, at han mærkede det ikke, men fra
 den Dag var hun nieget Koldsindig og studsig
 mod Kongen. Dette kunde Kongen ikke ud-
 grunde Aarsagen til, thi han omgikkes hende
 med al Venlighed og Fornøjelse, som hun no-
 gen Tid kunde forlange; At han elskede Indiana,
 kunde han ikke forhindre, thi det var mod hans
 Billie; det kunde heller ikke hindre Dronningen,
 efterdi hun var fraværendes og gjorde hende in-
 gen Indpas. Alt dette kunde ikke hielpe, den
 slemme Mistanke tog mere og mere Overhaand
 hos Dronningen, saa hun vendte sit Hierte gands-
 ke fra Kongen, at de levede ufornøede paa begge
 Sider, endog han som en dydesuld, og forstans

dig Herre, søgte paa alle optænkkelige Maader at bringe hende af saadanne Tanker, mens kunde ikke; hvorover Kongen levede meget misfornøyet, og fordrev da Tiden med Jagt, og undertiden med sine tre deplige Børn, som var af hans Glæde og største Fornøielse.

Dronningen havde en Halvbroder, navnlig Hertug Carl, som var Hertug af Bary; denne var en dydig og anseelig Herre, den samme elskede Kong Eistrand saa høyt som sin egen Broder, og havde stor Fortrolighed til ham. Hertugen elskede Kongen igien med et trofast Hierte, og var altid hos ham, for samme Hertug aabenbarede Kongen sin Sorg over Dronningens Uartighed og alt hvad der laae om hans Hierte, i den Tanke at Hertugen hendes Broder, som hun meget elskede, skulde overtale hende til Venlighed imod Kongen; Det gjorde da Hertug Carl meget ont, og satte han sig fore at tale med Dronningen derom. En Dag fandt han hende i sin skionne Hauge, og som hun altid elskede ham, tog hun venlig imod Hertugen; de satte i et Lusthuus og taledes sammen; Imidlertid foresat han hende med Verbødighed sin Daarlighed, at hun var saa studsig imod sin Konge, og bad hende betænke sin Lyksalighed, i at have saa deylig, tapper og berømmelig en Konge til Gemahl,

der med saadan Kiærlighed omgikkes hende og at lade fare den daarlige Mistanke der intet kunde skade hende, omendstiont Kongen elskede den anden, og maatte hun betænke, hun er dog hans Dronning og nyder den Kiærlighed, som den anden ikke nyder, ligeledes var det hende langt bedre, at omgaaes ham med af Venlighed og Kiærlighed, der kunde drage hans Hierte fra saadanne Tanker, og ey vise sin Studsigthed mod ham, som hun haver giort tilforn: Mens Hertugen fik kuns slet Afviisning; thi Dronningen blev saa vred, at de skildres Uvenner paa begge Sider. Dette foraarsagede da, at Kong Esstrands Længsel efter Dronningen af Spanien, blev som paa nye antændt; han fik da spørge, om hun havde et Lust-Slot nær ved Frankeriges Grændser, hvor hun undertiden plejede at være, thi satte han sig fore at reyse derhen, at tale med hende; Dette aabenbarede han for Hertug Carl, som dog gierne vilde forhindre ham den Reyse, men Kongen dolgede ikke for ham, at han elskede Indiana, dog med en reen og kyndst Kiærlighed, og at hun var det værd for sin Dyd og Deylighed. Hertugen sagde: er hun da skionnere end som Innanda? Kongen svarede: ja visselig, ey allene skionnere, men end og mere udfølsom udi Dyd og Trofasthed; Alt dette

skulde dog ikke vendet mit Hierte fra min egen Gemahl, havde hun blevet ved at elske mig, men jeg forsikkrer dig, at Indiana elsker mere min lille Hund jeg gav hende, og gjør ham langt større Ære end min Dronning giver mig; hvilket du kand følge med og selv see det. Hertug Carl takkede Kongen, for han havde den Fortrolighed til ham, og lovede at følge med

De lavede sig da til Reysen og ingen vidste hvorhen Kongen vilde; men efterdi han formædelst sin Ufornuethed reyste omkring og sielden var hjemme, gjorde sig ingen Tanke om hans Bortreyse. Kongen og Hertugen reyste da til Blands med et lidet vel beseylet Skib, kom heme melig til Slottet og lagde sig udi en Skov. Dronningen var endda ikke kommen, men al hendes Bagage af Riøkkentoy kom ankorendes udi en smuk Orden og skulle til Slottet; som det var passeret, kom de 6 ædle Gildingier, som var Dronningens Opvartere, vel beprydet paa 6 skionne Hester ridendes, dernæst kom en lidet Bogn med Guld besat, og blev fiørt af en lidet Dreng, den blev dragen af 6 sneehvide Hunder som dertil var oplært; deres Sæletoy var besat med Perler og Edelsteene, udi denne Bogn laa Eistrands Hund paa en rød Fløvels Pude med Guld besat; da sagde Kongen til Hertug Carl

Nu seer du hvad min Hund nyder. Hertug Carl svarede med største Forundring: jeg seer det nok. Derefter kom Dronningen selv i en kostbar Bogn med 6 skionne Hæster fore, og som den Dag var meget varmt, sad hun med blot Ansigt, saa at Kongen og Hertugen kunde vel see hende; hun sad meget prægtig klæd imellem hendes deylige Prinds og Prindsesse, saa skion og deylig, som en himmelsk Gudinde imellem tvende Engle, hvilets Syn overmaade glædede Kong Eistrands Hierte. Hertug Carl med største Forundring over hendes store Deylighed, kunde ikke noksom berømme hende og aldrig havde seet hendes Lige. Derefter kom Galmene med Bornenes Hofmestter fiørende i en Bogn, atter igien kom andre Bogne fiørende med Dronningens Hof-Tromfruer og den gandske Hoffstat. Kong Eistrand fik et hemmelig Bud til Galmene, at lade Dronningen vide hans Ankomst, og at skaffe ham Dronningen i Tale, som hun og lovede at skulle see i Dronningens Lusthuus Dagen efter.

Dronningen blev da dette bekiendtgjort, som nok glædede sig over Eistrands Komme, men var dog ikke vel fornøyet dermed af Frygt at det skulde blive aabenbaret. Hertug Carl, som nu ikke længere tvivlede paa Eistrands og Indianas Riærlighed, havde og en Mistanke paa sin Sø-

sters Begne, efterdi han havde nu seet Indianas usigelige Deylighed, forstak han sig hemmelig i Haven ved det Lysthuus de skulde samles i. Den skionne Dronning med Galmene kom da ind udi forbemeldte Lysthuus; strax efter kom Kong Eistrand. Saasnart de saae hverandre, blev deres Ansigt forandret! han faldt da ned for hendes Fodder og kyste hendes Haand, hun klappede ham paa Kindet, og bød ham staae op, samt betænke han var en Konge, saavelsom hun en Dronning. Eistrand sagde: Skionneste Indiana! jeg takker Gud for han har gjort mig saa lykkelig, at jeg kaldes en Konge til saa mægtig et Rige; men jeg var langt lykkeligere, om jeg havde en Dronning som Indiana. Dronning Indiana svarede: Hvad nu Eistrand! er ikke den skionne Innanda eders elskelige Dronning, som jeg har hørt meget berømme? Kong Eistrand svarede: jo visselig er hun baade skion og dydig nok, men naar hun ikke vil elske mig, hvor kand jeg da blive fornøyet? Dermed fortalte han hende, om den Mistanke hans Gemahl havde til ham for hendes Contrafej, og alt det som laae paa hans Hierte.

Indiana svarede: Tappre Eistrand! er mit Contrafej Aarsag udi deres ufornøelige Ægteskab, da Fast det aldeles bort, og lad for ingen

Deel den Kiærlighed I haver til mig, forvende eders Kiærlige Hierte for eders Egte-Gemahl, men overdrag det skøbelige Qvindedions Fens med eders Forstand og venlige Dmgicængelse. Eistrand sagde: Skionnefte Indiana! sørend jeg vil bortkaste eders Contrafej, da vil jeg heller bortkaste al min Kongelige Værdighed, det er ikke just Aarsagen dertil, men min Gemahls Uforstandighed er det, som gjør det, hvilket jeg efter deres Befaling skal overdrage med Taalmodighed. De satte sig tilsammen og taledede adskiligt om Roderichs Forræderi og andet mere. Indiana berømte sin Konges Fromhed og Kiærlighed imod hende, samt hvor lykkelig og fornøyet hun levede, som glædede Eistrands Hierte; men Eistrand sukede og saae saa inderlig paa Indiana. Indiana sagde: ædle Eistrand! nu synder I baade mod Gud og begge vore Gemahler, da I begiærer i eders Hierte det som I ikke bor, gjør ikke saadant! men vær fornøyet med eders Skiæbne, efterdi det ikke behager Gud, at vi her skal være tilsammen, saa skal vi glæde os ved den Foreening imellem vore Børn, som med Tiden skal skee paa begge Sider, at vores Riød og Blod skal leve og doe sammen i en Kiærlig Egestand; Da hun sagde dette, strømmede Taarerne stridig af begge deres Djen, han

Kyskede hendes Haand og sagde: Han skal fornøye sig dermed som hun befaler; derefter straffede hun ham med ventlige Miner, for han dristede sig til denne Rejse, som kunde komme deres Kongelige Navn paa begge Sider til stor Baneere, om det blev vitterligt, og derforuden forvolde dem hos begge deres Gemahler et uskyldigt Levnet, og bad ham, at han aldrig mere vilde vove saadan Rejse, saafremt hun skulde elske ham. Dette var en haard Befaling for Eistrand; han undskyldte sig da for Dronningen med sin store Vængsel og overflødige Kiærlighed; men hun svarede: Dyden maa overvinde al Kiærlighed, som ikke er tilbørlig, helst hos høye Personer, hvis store Navn ikke taaler nogen Besmittelse, ligeledes betænke den Fare deres Kongelige Værd var tilforn undergoven, og tage sig vare herefter, at ligesaa uskyldig som de vare for Gud, de og maatte være for Verden.

Allt dette hørde Kong Eistrand med Smerte paa, dog maatte han tilstaae, at det var sandt Dronningen sagde, bad derfor ydmygeligen om Forlatelse for sin dristige Komme, det skulde ikke skee mere. Eistrand maatte da tage Afsked, efterdi Kong Alfonsus var i Bente, men saa glæselig som deres Samling var, saa bedrovelig var nu deres Skilsmisse; hans Hierte tilsagde ham

ham nok, at han ikke mere skulde faae tale med Indiana! han kyssede da hendes Haand mange tusinde Gange med grædende Taarer; saasnart han tog Afsked og gik til Døren, kom han atter tilbage. Indiana sagde: ædle Eistrand! nu kand det ikke andet være, vi maa skilles ad, og skal vi ikke mere findes her, da findes vi i den evige Glæde; dermed klappede hun ham, og bad ham fare vel og med grædende Taarer gik fra ham. Den tappre Kong Eistrand stod da tilbage med et bedrovet Hjerter, han havde tilforn med sin seyerrige Haand tvunget saa mange brav Helt, nu kunde han ikke tvinge sit eget Hjerter for Sorg; hans Døne, som ikke udi hans største Modgang kunde fælde en Taar, udvæltede nu i Strømmeviis over denne Skilsmisse; Han maatte da ende sin Sorg, og begive sig til sit Følge.

Hertug Carl, som hemmelig laae og hørde alt dette, kunde ikke noksom forundre sig over Indianas Skionhed, Dyd og Forstand, ilige maade hørde han, at deres Kiærlighed var stor, mens med største Forundring, at Eistrand ikke nød større Careffe, end at kysse hendes Haand for al sin Nøye og lange Reyse, hvilket han maatte tilskrive deres kydske Kiærlighed, formedelst deres Dyder og høye Stand, som han

han og horde af Indianas Tale; han kom til
 Eistrand, og lod sig intet mærke om det han
 havde seet og hørt; de reyste da tilbage til
 Frankerige og kom lykkelig hjem, at ingen fik
 vide om deres Reyse. Eistrand efter Indianas
 Begiæring, forsøgte med Venlighed og Forstand,
 at bringe sin Dronning af disse Tanker, men det
 var ikke muelige Ting, hvorforsø han satte sig
 for, at overdrage det med Taalmodighed; Det
 stod da hen i nogle Aar, og de levede stedse mis-
 fornøyet; al hans Trost var hans Børn og Her-
 tug Carl, som var stedse hos ham, med dem
 lod han anrette adskillige Lystigheder, som For-
 neren, Dandsen og andet, for at øve Vrind-
 serne; undertiden paa Comoedier, paa Jagt, og
 reyste omkring udi Landet; med dette fordrev
 Kongen nogensledes sin Melankoli, og lod saa
 sin Dronning have sin egen Billie, dog i offent-
 lige Selskaber kunde ingen mærke andet, end alting
 var vel, thi Kongen omgikkes hende med al Artig-
 lighed hun ham ilig maade, men den rette Riæ-
 hev og var borre for Dronningens Studshed skyld.

Det hente sig en Dag, som Kongen og Her-
 tug Carl gik sammen alleene i Haven at spadserer,
 aabenbarede Hertug Carl for Kongen, den hem-
 melige Riærlighed han bar til Kongens Datter
 af Engeland, den skionne Aggripina; men hens
 des

Des Fader vilde ingenlunde tilstæde det, formes-
 delst den Fiendskab, som var imellem Frankrig
 og Engeland, og som de elskede hverandre hjer-
 telig, havde han overtalet hende til hemmelig at
 reyse fra sin Fader, saa skulde han komme og
 føre hende til Frankerige. Om dette raadsforde-
 har: sig med Kongen, hvorledes det best kunde
 lade sig giøre; De overlagde med hverandre, at
 Prindsessen, skulde hemmelig reyse til et af de
 nærmeste Lyst-Slotter, hvor de skulde komme og
 afhente hende, naar hun lod dem vide hvad Tid
 hun kunde komme der. Hertug Carl lod med
 Hast udruste et Skib til denne Reyse, og som
 Kongen havde liden Lyst til at være hjemme, lo-
 vede han selv at følge med Hertugen for at hielpe
 ham til sin Kiærligheds Lykke, thi Kongen elskede
 de ham som sin egen Broder. Kongen og Her-
 tugen gik til Seyl, og kom lykkeligen til det
 Stæd som Prindsessen var, og kom hemmelig til
 det Slot og fandt Aggripina, som alt var særdig
 at følge med; de tog da hende med tvende Zom-
 fruer og hendes medbragte Tøj, og lod føre til
 Skibet; Men hendes Broder Prinds Edvar-
 dus havde saaet Kundskab om sin Søsters Fors-
 sæt, og vilde det forhindre; men da han kom, var
 hun alt ombord, og som Edvardus med sit Folk
 kom til Stranden, stod Kongen og Hertugen
 udi

udi Baaden og stak fra Landet, da skød de stærkt
 efter dem at mange blev saaret, som var i Baa-
 den, og som de skød med Pile, blev Kongen
 saaret med en forgiftig Pül imellem hans Skul-
 dre, som forskrækkede dem alle, dog kom de til
 Skibet og fik en søvelig Vind, og kom lykkelig
 til Frankerige, Kongen blev strax forbunden, dog
 var Saaret farlig, for den Forgift skyld. Her-
 tug Carl havde vel faaet sin Prindsesse, men
 Kongens Saar bedrovede ham meget, thi de
 elskede hverandre, efterdi han fik det for hans
 skyld. Hertugens Bryllup blev strax holdet udi
 al Stilhed for Kongens Svaghed, saa lod Her-
 tug Carl Kongen af Engeland vide, at han havde
 ægtet hans Datter. Kongen af Engeland maatte
 lade sig nøye dermed, thi han torde ikke yppe sig
 mod Frankerige; for det stærke Forbund, som
 var imellem Frankerige og Spanien. Lægerne
 gjorde sit Bedste med Kongens Saar, men det
 blev Dag fra Dag værre, saa Forgiften betog
 hans gandske Legeme, ligesom da han var saaret
 af Kunchin; han tænkte da at søge Hielp hos
 den samme, som den Tid lægede hannem, hvilket
 var den skønne Indiana, Dronningen af Spa-
 nien; han lod da udrede en anseelig Skibs-Flode,
 som skulde gaae til Spanien og skrev Kong Al-
 fonsus og Dronningen til, beklagede sin Elen-
 dighed,

dighed, og bad hun vilde komme og læge ham, og endnu frelse hans Liv den tredie Gang, efterdi der sandtes ingen anden Læge for hannem.

Da Kongen og Dronningen saae disse Breve, græde de begge af Bedrøvelse over Kong Eistrands Elendighed, og blev besluttet, at de begge skulde reyse til Frankerige, thi Kongens Kiærlighed til Eistrand var stor, og ønskede han gierne at see hannem. De begav sig da paa Reysen med de franske Skibe, fik en søvelig Vind og kom lykkelig til Frankerige. Eistrand, som ventede inderlig paa Skibenes Ankomst, spurgte altid derefter; han havde og tilforn givet dem den Ordre, at de til Tegn skulde føre røde Flag om de havde Dronningen ombord, men var hun ikke med, skulde de føre sorte Flag, thi han tvivlede paa hendes Komme, dog stolede han paa Alfonsus Kiærlighed og Dronningens Venlighed. Samme Tid Skibene kom, sad Dronningen Innanda hos Kong Eistrand og Kronprinds Dagobertus stod og saae igiennem Vinduet og blev Skibene vaer, sigende: nu kommer vore Skibe igien! Kongen spurgte: Hvad Flag de førde? da svarede Prindsen: de fører røde; da blev Eistrand saa glad, at han reyste sig op i Sengen og loe, endskiont han var meget afsnægtig, sigende: Betsignet være Kong Alfonsus, som tilstræde
sin

sin Dronning at komme til mig! Betsignet være Indianas Ankomst! nu oplives baade mit Liv og mit Hierte. Dette fortrød Dronning In-
 nanda paa, thi reyste hun sig op og saae ud igiennem Binduet, blinkede ad Prindsen og sagde: du seer vist feyl, det er sorte Flag paa Skibene, men Prindsen torde intet svare dertil. Kongen spurgte igien og sagde: Er det da sorte Flag paa Skibene? Dronningen svarede: ja men er der sorte Flag; da lagde Kongen sig ned, slog sine Hænder sammen og sagde: Al Alfonso og Indiana! hvormed haver jeg for-
 tient saadan Ubarmhiertighed? nu seer jeg ingen Redning til Livet, nu maa jeg døe; af Gud vær min Siæl naadig! Med det samme mistede han sit Maal og Døden overlede ham, thi den has-
 stige Forandring af Sorg og Glæde qvælede hans Hierte; Dronningen da alt for silde opsøgte alle optænkelige Raad at beholde ham i Livet, men den tappre Konge maatte ende sit Liv den sam-
 me Time Kong Alfonso og Dronning In-
 diana steg paa Landet; de bleve indtagen med stor Ære, Lyst, Fryd og mange Kanoners Løs-
 ning, thi ingen vidste at Kongen var død. Der blev da et Zammerkrig paa Dronningen i Kon-
 gens Gemak, Kronprindsen slog sine Hænder sammen, græd og sagde for alle: At hans Mo-
 der

der var Aarsag udi Kongens Død. Denne bedrøvelige Tidende, mødte strax Kongen og Dronningen af Spanien, hvilken smertede dem hiertelig; men der Indiana saae Eistrand død, blegnede hendes skionne Ansigt, græd hiertelig og sagde: I en ulyksalig Time kom jeg hid, at jeg skulde see den ædle Herre død, og som hun hørde, at Dronningen var Aarsag dertil, sagde hun til hende: O vee eder Innanda! hvad har I gjort? I har dræbt eders egen Gemahl, ja saadan en Konge, som I ikke var værdig at have, efterdi I ikke med større Kiærlighed og Forstand haver omgaaet ham! skulde I ikke taale min Ankomst, der efter hans Begiæring kom at læge ham; jeg skulde ikke tage hannem fra eder, men snarere give eder ham; men nu giver I mig hannem i Døden, som jeg ikke kunde nyde i Livet. Mens ak, vee eder! I har nu selv bedrøvet med hannem eders Land, en saa yndig tapper og retfærdig Konge, eder selv en Mand, eders Born en Fader og hans gamle Forældre en Son, som alle vil sukke over eder. Men Innanda kunde for Graad og Skrig intet svare hende.

Indiana gik til sin Konge, faldt ned for hans Fodder og sagde: Allerkiæreste Herre! Jeg soler Dødsens Sting ved mit Hierte, og jeg veed at jeg ikke kand leve naar Eistrand er død; jeg

Kand ikke heller dølge, at jeg haver elsket Eistrand, dog med et reent og kyndst Hierte og med et ubesmittet Legeme, thi forlader mig derfor min Fejl! uden min Billie er denne Kiærlighed mig paakommen, men hvorledes veed jeg ikke, thi jeg ansaae ham altid, som min verste Fiende; To Ting beder jeg, at maa tillades mig: Forst, at den Foreening imellem vore Børn, naar de kommer til den Alder, maa visselig skee! dernæst beder jeg, at jeg maa ligge i en Kiste og Grav med Eistrand, at vi da maa foreenes udi Døden, som ikke kunde skee udi Livet. Kongen omfavne, kysse hende og lovede alt hvad hun begierede, dog tænkte han ikke, at hun var saa nær Døden, men meente hun taledes saaledes af Utaalmodighed. Indiana gif da til Kong Eistrands Legeme og sagde: O du dyrebare Legeme og ædle Hierte, som har saa trofast elsket mig! nu skal du nyde det i Døden, som du ikke blev værdig i Livet! nu skal min Mund kysse dig død, som ikke blev dig tilladt medens du levede! Hun gjorde sin Bøn, knælede og bad de vilde bede got for deres Siæle; saa omfavne hun Eistrands Legeme og kysse ham, dermed døde hun! de Tilstædeværende meente hun var besvimer, men da de tog hende op, befandtes hun at være gandske død. Dette bedrovede Kong Alfonsus hiertelig, saa han fældede mange Taarer. Da

Da begyndte Galmeyes Samvittighed for Alvor at vaagne, hun faldt da grædende ned for Kongens Fodder og sagde: At hun var Aarsag udi begge deres Kiærlighed og Død, hun fortaalte da Kongen om den Kiærligheds Drik, som de uvidendes havde druffet, der havde forarsaget alt dette, og fra det første til det sidste om alt hvad som var passeret imellem Eistrand og Dronningen, med hvilken reen og kydst Kiærlighed de havde elsket hverandre, som hun best kunde vidne om, der altid var nærværende hos, naar Eistrand og Dronningen talede sammen; hun bad da, at Kongen vilde dræbe hende for disse høje Personers Død. Kongen blev meget forbittret derover og sagde: Du haver færtient værre end Døden, at du ikke haver aabenbaret mig denne deres Kiærligheds Aarsag før, thi havde jeg vist, at de vare saa uskyldige kommen dertil, da skulde jeg gierne overladt Eistrand baade mit Rige og min Gemahl, men nu er det forsilde; jeg har nu derover mistet min skionne Gemahl og min allerbeste Ven, som begge vare mig langt kiærere end al Verdens Kongeriger; thi fandt det ikke gavne mig, at jeg dræber dig, men jeg vil overdrage det til din Samvittigheds Plage. Saa gif Galmeje ud og græd bitterlig. Brevet af Piemont, som havde været Eistrands

Hofmester, kom ind og beklagede hans Død og græd bitterlig; han fortalte og Kong Alfonsus om alt det han havde seet af deres kydske Omgiængelse, da han i 3 Aar var hos dem udi den vilde Skov, om al deres Tale og Forhold. Kongens Medynk over dem blev da langt større, han lagde sig over de døde Legemer, nu kyste han et nu et andet og beklagede hiertelig deres Død, saa der var en stor Sorg og Bedrøvelse. Hertug Carl, da han fik høre Kong Eistrand var død, havde nær bleven affindig; han sørgede overmaade, at ingen kunde snart trøste ham; han lagde sig over Kongens Liig, græd bitterlig og sagde: O hvor dyrt købte jeg min Brud, at jeg nu derfor skal see min elskelige Konge og trofaste Ven død for mine Øyne! O ædle Herte, velsignet være din Siæl i den evige Glæde, for hver Stund og Øneblisk jeg kiendte dig! da han kom noget til sig igien, beklagede han Indiana, og fortalte Kong Alfonsus om den Samtale han hørde, og da de skiltes ad, med hvilken reen og kydsf Kiærlighed de elskede hverandre, saa at Kongen og Hertugen sad lang Tiid og græd hiertelig. Dronning Innanda var ikke at trøste! hendes Samvittighed vaagnede og eftertænkte sin Daarlighed, da angrede hun hiertelig hver studsig Mine, og alt hvad hun havde gjort ham imod blev hende nu som

som en nagende Orm paa hendes Hierte; ingen kunde faae hende fra Kongens Liig, det kyste hun ofte, og vadede det med sine modige Taarer; hun bad Alfonsus, han vilde dræbe hende, der med hendes Uforstand og daarlige Mistanke havde dræbt sin elskværdige Gemahl, og med det samme hans Dronning Indiana! hun faldt udi Fortvivlelse og SamvittighedsUrolighed, at ingen kunde trøste hende. Enhver Land betænke den store Sorg Riget havde over deres tappre og fromme Konges Død. Kong Eistrands ældste Søn Prinds Dagobertus, blev da declareret og udraabt for Konge i Frankerige i sin Faders Stæd; dog han var ikkun 12 Aar gammel, mens hans Farfader Hertug Robertus blev sat til Regent for hannem i hans umyndige Aar. De tvende dyrebare Liig blev strax bassomeret og med største Pragt lagt tilsammen paa en Kongelig Seng. Dagen derefter lod sig see et Bidunder-Tegn paa dem, at udaf hver deres Bryst voxte en naturlig Lillie, som modte hverandre, slyngede sig om hinanden og stod altid lige frisk; Det store Bidunder blev mange stumme over; Endeel regnede det for et Mirakel og Bevnis paa deres kydske og uskyldige Kiærlighed, andre der imod tilskrev det den fortryllede Kiærligheds Driks Virkning, men Aarsagen kunde ingen

vide eller udgrunde. Kong Alfonsus lod da lægge disse høje Kongelige Liig tilsammen udi en Kiste, gjort meget kunstig af purt Sølv, og Laaget til den Kiste af kostbar Cristal, at enhver kunde see dem; saa blev de med allerstørste Pragt og Liig-Proces indsat i den Kongelige Begravelse i Sancte Diogeni Kloster og blev af mange hundrede Mennesker beskuet, saa at Klosteret vandt mange Penge derved, thi deres Legeme laae i mange Aar usforandret og Pave Cleo lod dem indskrive blandt Helgene og canonisere. Til et evigt Tegn, føres disse Lillier i det franske Vaaben indtil paa denne Dag. Saaledes tumlede Lykken om med disse tvende høje Kongelige Personer, der saa uskyldig var kommen til at elske hverandre.

Dronning Juuanda døde et Aar efter hendes Herre, og blev med Kongelig Pragt indført hos ham i den Kongelige Begravelse. Kong Alfonsus reyste til sit Rige med Bedrøvelse, ingen kand beskrive den store Sorg der blev i Landet over deres fromme og deylige Dronnings Dod; det heele Land lod see sin Sorg; af den gemeene Almue hortest Hulen og Graad i alle Stæder, som formerede Sorgen hos Kongen og de bedrøvede Kongelige Børn! Kongen sørgede saa overmaade at han blev kied af Verden, overgav sit Rige og Regiment til sin Søn Roderich og gav sig i Sanct Laurentii Kloster, men som Prinds Roderich var meget ung, satte han en troe gammel Fyrste til Regent for hannem. Landet sørgede vel for Kongen, at han gav sig i Klosteret, dog glædede de sig over den unge Konge, som tiltog med sin Alder udi al Fromhed og Dyder og efterlignede sin Fader; han var en deylig Herre, og lod end og i hans Ungdom see stor Forstand og Bindskibelighed; Da han kom til sin Mandbare Alder, blev der sendt en prægtig Ambassadeur efter hans trolovede Brud, den Kionne Theresia Philippina, Kong Esstrand og Dronning Juuanda Datter af Frankerige! da hun kom til Landet, blev hun indført med stor Pragt og Herlighed, og viet tilsammen med den unge Konge Roderich i Sanct Laurentii

rentii Kloster. Den gamle Alfonsus saae da sin Hiertens Lyst og Glæde, tænkte paa Eistrands Ord, som han talde til hannem, med hvad glæde han nu saae sit Riød og Blod sidde paa den Kongelige Throne; han græde af Glæde, og velsignede Kong Eistrand udi sin Grav, for sit trohiertige Raad. Det overmaade prægtlige Indtog med andet mere Herlighed og Pragt, vilde falde her for vitsloftig at beskrive.

Dette deylige Par levede da tilfammen ndi stor Lyksalighed og Kiærlighed, deres Lande og Riger florerede i god Fred og Velsiand. Den unge Konge Dagobertus i Frankerige, lod ogsaa med sin Alders Tiltagelse, see store Kongelige Dyder han var sin Faders livagtige Billede baade udi sin Forstand og Tapperhed, han var en Overvinder i alle Torueringer, kunstig, artig og skion udi Anseelighed, forstandig og klog i Regierings- og Stads-Sager, samt var ligesom hans Fader elsket af sine Underfaatter for en from og retfærdig Konge, han lod og samme Aar afhente med stor Prægtighed, sin overmaade skionne Brud, den dydige og deylige Prindsesse Tomarina, Kong Alfonsus og Dronning Indianas Datter af Spanien. Denne Engel-skionne Prindsesse var saa naturlig lig sin Moder; baade i Deylighed, Dyder og Forstand, som hun var den samme; Da Skibene kom tilbage med hende, blev hun af Kongen med største Kiærlighed modtagen ved Stranden, og med al overmaade Pragt ført til det Kongelige Pallads, hvor det Kongelige Bryllup med stor Herlighed og Glæde blev holdet. Dagen derefter blev de med største Pragt ført til Sanct Diogeni Kloster og kronet med stor Herlighed.

Da nu dette overmaade deylige Par sad paa den Kongelige Throne kunde Hertug Robertus og Carl ikke bare sig for at græde af Glæde, thi de syntes at see den livagtige Eistrand og Indiana for deres Øien, og kom da Hertug Carl i Tanker om de Ord Indiana saagde til Eistrand, at de skulde fornøye sig ved at deres Børn

skul-

skulde blive tilsammen i Kiærlighed, om og her skeede, hvilket
 han og fortalte baade Hertug Robertus og den unge Konge
 og Dronning, som var fornøyet derover. Min Pen kand
 ikke udføre den Kongens vægtige Røstbarhed og den
 store Glæde der var over det heele Land, ja saa stor Her-
 lighed, at det vilde blive for langt at beskrive. Dette
 lykkelige Par levede tilsammen med stor Kiærlighed og
 Glæde udi Kongelig Herlighed, saa begge disse mægtige
 Riger ved deres saa dobbelte Forening, bød da den hele
 Verden Trods; de drev deres Handel med stor Fordeel.
 De tvende gamle Herrer, Kong Alfonsus inden Kloster-
 Munn, og Hertug Robertus i sit Fyrstendomme, regie-
 rede det heele Rik med saadan Forstand, at alle Poten-
 tater maatte ansee det med Forundring, saa at de sn-
 holdt den gandske Verden udi Ligevægt. Kong Edivards
 yngste Son Prinds Robertus, blev efter sin Farsader
 Hertug af Burgundien og fik til Ægte Kongens Datter af
 Portugal, den skionne Clementina, og levede saa udi Lykke
 og Herlighed. Saaledes florerer den høye Kongelige
 Familie med stor Lykfsalighed, Børn efter Børn, indtil
 og saalænge som alle jordiske og sorgiæn-
 gelige Ting faaar Ende.

J. Faber Falck
 Sanger
 Kansen

1738
 no
 dal

~~Das ist ein Brief~~
~~an den Herrn von~~

dem Könige
in dem Reich
von dem
Königlichen
Rath
in dem
Jahre
1600

Adel. Rudolph. B. 11

S. 11

Lant. Senggen
1600

~~...~~
Peter Andersen Bille
Dorthea Margerita
22 November 1796

Pedersen Hans
1797
1775
52 Jan

Peter Andersen Bille
i indskræft. af 8. Decbr. 1796
i sogn. til Jan. 1796

...

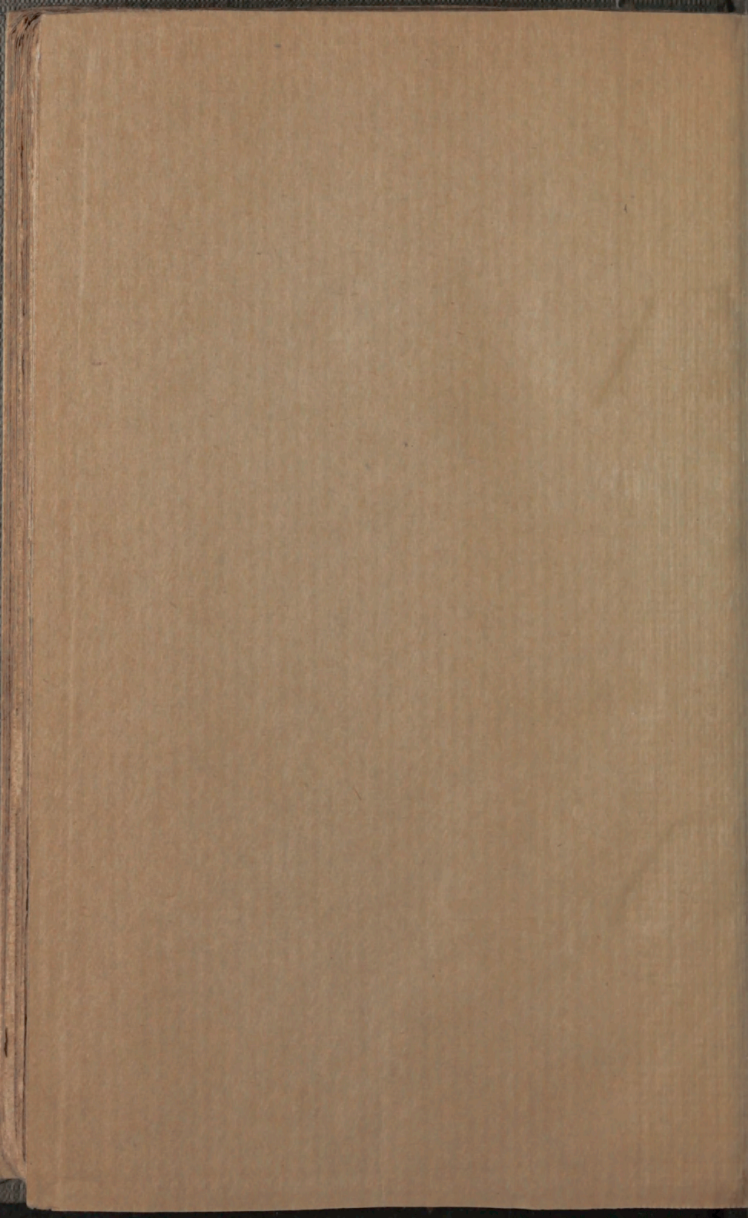

foto 176803

